ਸਿਹਰਫੀ ਰਾਮਦਤ ਪੁਜਾਰਾ

मतबे मुम्बे उल्लउलूम में मुन्शी कन्हैयालाल
स्वर्गवासी के लघुभ्राता बाबू बंशीधर जी के
प्रबंध से स्थान मथुरा में छपी सन १८८८ ई

੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

੧॥ ਅਥ ਸਿਹਰਫੀ ਰਾਮਦਤ ਪਿਆਰੇ ਕੀ ਲਿਖ੍ਯਤੇ ॥ ੧॥
ਅਲਫ ਆਂਮ ਦੇ ਛੋਹੀ ਬੁੰਧਾਂ ਯਾਰ ਬੇਲੀ ਕੀਤ ਵਿਜਸੀਨ ਮੇਰਾ ਪ੍ਯਾ
ਰੁ ਯਾਰੋ ॥ ਇਸ਼ਕ ਹੈ ਹੈ ਬੁਰੀ ਬਲਾਇ ਯਾਰੋ ਬਿਹੋ ਮਰੁ ਕੀਤੇ ਕਈ
ਦਫਤ ਯਾਰੋ ਜਾਨੀ ਯਾਰੁ ਬਾਝੋਂ ਹੋਇਆ ਮਤ ਯਾਰੋ ਇਸ਼ਕ ਮਾਰੁ
ਸੁਕਾਯਾ ਹੈ ਗਾਤ ਯਾਰੋ ਰਾਮਦਤ ਪਿਆਰੇ ਵਿਸ਼ ਚੈਨ ਨਾਂਗੀ ਖਿ
ਨ ਨੀਰੁ ਜਿਓਂ ਮੀਨ ਤੜਫਤ ਯਾਰੋ ॥ ੧॥ ਬੇ ਬਾਕੀਆਂ ਆਖੀਆਂ
ਵਾਲੀਏ ਨੀ ਗਲੀ ਕੁਚੇ ਬੁੰਧਾਂ ਤੈਨੂੰ ਝੀਏ ਨੀ ॥ ਰੋਸ ਹਸਕੇ ਮੁਖੁ
ਦਿਖਾਲੀਏ ਨੀ ਨਾਲ ਸਜਨਾਂ ਦੇ ਲਾਪਾ ਲੀਏ ਨੀ ॥ ਜਿਰਿਤੇ ਮੇਹਨੇ
ਜਗ ਦੇ ਲੋਕ ਨੀ ਸੁਣੀ ਆਖੀਏ ਹੋਥੇ ਦੀ ਕੀਏ ਨੀ ਅ
ਗੀਂ ਹੋਏ ਹੰਤ ਰੇ ਸੁਲੀਏ ਨੀ ਰਾਮਦਤ ਦੀ ਆਸ ਪੁਜਾਈਏ ਨੀ
॥੨॥ ਤੇ ਤਰਸ ਦੇ ਨੀ ਮੇਰੇ ਨੈਨਾਂ ਪਿਆਰੀ ਨੀਰੁ ਬਰਸਦੇ ਨੀ ਦੇ
ਰੇ ਨੀ ਪਿਆਰੀ ਤੇਰੇ ਕਰ ਬੋਜ ਉ ਸੁਣ ਬੇ ਨੀ ਪਿਆਰੀ ਅਵੇਰੁ
ਰੁ ਮੇਰੇ ਤਾਂਈ ਚੈਨ ਪਿਆਰੀ ॥ ਬਿਹੋਂ ਅਨਲ ਲਗਾ ਦੁਖੁ ਦੇਨ ਪਿ
ਯਾਰੀ ਦੂਜਾ ਅਲੂ ਸਤਾਂਵਦਾ ਮੈਨ ਪਿਆਰੀ ॥ ਰਾਮਦਤ ਨੂੰ
ਛਡੀ ਐਨ ਪਿਆਰੀ ਕਿਹਨੂੰ ਰੋਜ ਖਬਰ ਸਾਂ ਨਾਲੁ ਮੈਨ ਪਿਆਰੀ
॥੩॥ ਸੇ ਸਾਬਸੀ ਰਖ ਤੂੰ ਰਖ ਮੇਰੇ ਮਿਹਰਬਾਨੀ ਜੀਏ ਜੀ ਉ ਪਰੁ ਗਲ
ਮੇਰੋ ॥ ਪੂਰੇ ਕਰ ਨੇ ਜੀ ਸੁਬ ਸਟਲ ਮੇਰੇ ਇਸ਼ਕ ਪਿਆਰੀ ਆ ਨ
ਖਿਆਲ ਮੇਰੇ ॥ ਛੁਟ ਗਏ ਨੀ ਸਬ ਜੰਜਾਲ ਮੇਰੇ ਭੁਲ ਗਏ ਨੀ
ਇਲਮ ਮਕ ਮਸਲੁ ਮੇਰੇ ॥ ਰਾਮਦਤ ਬੁੰਧਾ ਕੈਲ ਪਲੁ ਮੇਰੇ ਕੋਲੀ
ਸਾਬਤੇ ਰੇ ਟੂਟ ਵਾਲ ਮੇਰੇ ॥ ੪॥ ਜੀਮ ਜਾਨੀ ਆਂ ਵਾਦਿਨ ਜਾਨੀ

ਆਂਦੇ ਕਲੀ ਮਰਦੇ ਨੈਣਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਨੀਆਂ ਦੇ। ਸ਼ਾਂਰਥੀ ਸ਼ਿਕਾ
ਧਾ ਟੇਲ ਫਬੀਆਂ ਦੀਆਂ ਦੇ ਸਤ ਜੀ ਆਸ਼ਿਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਦੇ। ਜਾਨ ਰੁਲ
ਸੂੰ ਵਾਲਿਆ। ਹੁਸਨ ਗੁਮਾਨੀਆਂ ਦੇ ਤੈਨੂੰ ਭਲੀਆਂ ਤੂੰ ਹੂਰ ਆਸਮਾਨੀਆਂ
ਦੇ। ਰਾਮਦੱਤ ਪਿਆਰੇ ਸੁਦੇਸ਼ ਆਵੇ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰੀ। ਮਨੂੰ
ਅੰਦਾਨੀਆਂ ਦੇ। ਯਾ ਹੇ ਹੁਸਨ ਦੇ ਭੂਖ ਸਮਝਨਾਂ ਹੀ ਤੇਰੇ ਜੇਹਾ ਸ
ਜਾਂ ਦਿਲ ਦਾ ਭੁਲਣੀ ਤੀਰ ਨੈਣਾਂ ਦੇ ਸਨੂੰ ਮਾਰਨਾਂ ਹੀ ਜ਼ੁਲਫਾਂ ਸੀ
ਆਂ ਦਾ ਸੀਨੇਂ ਸਾੜਨਾਂ ਹੀ ਤੇਰੇ ਦੇਖਣੇ ਵਾਸਤੇ ਕਰਨਾਂ ਹੀ ਘ
ਰ ਬਾਰ ਦਾ ਸੁਖੇ ਛਿਡਾਵਨਾਂ ਹੀ ਰਾਮਦੱਤ ਨੂੰ ਪਿਆਰੀ ਵਿਸ॰
ਰਨਾਂ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਵਿਚ ਜਹਾਨ ਕਰ ਖੁਆਰ ਨਾਂ ਹੀ ਏ। ਰਾਖਸ਼ ਦੇ
ਵਿਚ ਮਾਰਤੋਂ ਬਕਬਕ ਦਨੀ ਦੇਖ ਲੰਘੀ ਨਿਗਾਹੀ ਸੀ ਤਖਤ ਤੇ ਨੈਨ
ਤੈਂ ਸਿਧੀ ਨ ਸਕਾ ਵੰਡ ਬਕੀ ਦੇਹ ਗੀਰੇ ਜਪੇ ਕੀਤ ਰਸਾ ਬਾਜ ਭ
ਛਟਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਮਾਨ ਜਪੇ ਤਨ ਧਰੀਆਂ ਸਿਠੀ ਵਨ ਸੁਬਨ ਸੁਦਾ
ਧੂਜੇ। ਰਾਮਦੱਤ ਨੂੰ ਤੁਲੀਆਂ ਸਤੁਗੱਲਾਂ ਅਖੀ ਖੁਲੀਆਂ ਨੂੰ ਕੀਜ॰
ਆ ਬੂਹੇ ਰਾਹ। ਹਾਦਸੇ ਰੰਗ ਹੋਏ ਦੇਖ ਕਿਆ ਗੋਰਾ ਸੁਬਟ ਕੈਂਤ ਸੁਣੀ
ਗ ਜਸੇ ਫਟਕਦੇ ਨੀ ਸ੍ਰੇਰਾ ਮਰੁ ਠੇਰੀ ਸਰਕਾਰੂ ਬੈਠ ਦੁਖ ਯਾ
ਰੁ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਤੁਟਕਦੇ ਨੀ। ਏਬ ਸਰ ਨਕ ਬੁਲਬੁਲ ਬਾਗ ਦੇ
ਮਤੀ ਮੋਰ ਨੀ ਦੇਨ ਲਲ ਲਟਕਦੇ ਨੀ। ਦੋਨੋਂ ਐਨ ਜਪੇ ਮੈਨ ਦੇ
ਤੀਰ ਤਿਖੇ ਰਾਮਦੱਤ ਮੇਰੇ ਸੀਨੇ ਖਟਕਦੇ ਨੀ। ਯਾ ਜਾਲੂ ਜੇਕ
ਰਤੇਰਾ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਵੰਦੀ ਬਾਤ ਮੈਨੂੰ। ਅਖ਼
ਸਕ ਛੁਟੇ ਨ ਸੋਨ ਜਤ ਮੈਨੂੰ ਨਾਲੇ ਮਾਰ ਵਿਹੋਰ ਕੀਤਾ ਘਾਤ ਮੈਨੂੰ।
ਬੀਲੀ ਮਾਰਦੇ ਸਤ ਸਲਾਤ ਮੈਨੂੰ ਲਗਾਏ ਸਰ ਏ ਭੁਰੀ ਬਲਾਏ
ਮੈਨੂੰ। ਰਾਮਦੱਤ ਨੂੰ ਤਾਂ ਆਰਾਮ ਆਦੇ ਪਿਆਰੀ ਨਾਲ ਹੋਵੇ ਮੁਲਾਕਾ॰
ਤ ਮੈਨੂੰ। ਦੀ ਰੋਸ਼ਨ ਮੁਸ਼ਕ ਕੀਤ ਭਜਾਏ ਨੇ ਤਬਾਹ ਨਾਂ ਹੋਗੁ

੬ ਮਹਾਲ ਸਾਰੇ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਕੋਈ ਸੂਲ ਸਾਰੇ ਅਤਿ ਮੰਦੇ ਨੀ
ਤੇ ਕੁਤਾਬੂ ਸਾਰੇ ਹਾਦਿਤ੍ਰਾਇ ਸਕ ਸੀਨੇ ਅਗ ਬਾਲ ਸਾਰੇ ਲ
ਗਉਠੇ ਮੇਰੇ ਟਾਲ ਟਾਲ ਸਾਰੇ ਰਾਮਦਤ ਦਾ ਨੇਹੁ ਕਮ ਭੁਲਾ
ਰੇ ਪਿਆਰੀ ਗੋਲੀ ਮਿਲੇ ਦੀਨ ਦਯਾਲ ਸਾਰੇ ॥੧੦॥ ਜੇਜਦਰ
ਸੇਨੇ ਦੀਆਂ ਚੂੜੀਆਂ ਨੀ ਨਾਲ ਕੰਧ ਭੰਨੂ ਤੇਨੂੰ ਸੁਹਾਈ ਆਂ ਨੀ ਕਿਨੇ
ਟਲੀਆਂ ਸੁਹਾਇਨੇ ਦੀਆਂ ਤੁਲੀਆਂ ਨੀ ਛੁਟੇ ਦੇਂਦੀ ਸਾਨੂੰ ਮਨੂ ਕ
ਦੀ ਆਨੀ ਜੁਲਫਾਂ ਕਾਲੀਆਂ ਤੁਰੀ ਸੰਧੇਰ ਪਾਇ ਚੰਦਰ ਭਾਰੀ
ਆਂ ਚਿਤ੍ਰ ਪਾਹੁਰੀ ਧੰਨੀ ਪੇਗੀ ਨੇਵਰਾਂ ਤੇ ਟਾਂਨਾ ਲ ਬਨੀਆਂ ਗਮ
ਦਾਂ ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਮਾਲ ਭੁਜਾਂ ਨੀ ॥੧੧॥ ਸੀਨ ਸਦੀ ਏਹੁ ਪੁਰੀਏ
ਕਰੀਏ ਨੀ ਛਤੀ ਨਾਲ ਬ੍ਰਧਾ ਪਿਆਰੀ ਲਾਇ ਮੈਨੀ ਜੁਲਫ਼ ਕਾ
ਲੀਆਂ ਕੇ ਬੇਚੀਆਂ ਕਾਲੀਆਂ ਨੀ ਗਲ ਚਰਨੀ ਏ ਹਸ ਭੁਲਾਈ ਮੈਨੂੰ
ਹਰਨ ਨੈਨੀ ਏ ਕੋਕਿਲ ਬੈਨੀ ਏ ਨੀ ਸੁਖ ਦੇਨੀ ਹੈ ਮੁਸਕਾਏ
ਮੈਨੂੰ ਕਟਕੇ ਤਿਰੀਤ੍ਰਾ ਹਿਰੇ ਸੂਧਾ ਏ ਗਏ ਨੇ ਭਾਅ ਟਤ੍ਰਲੋਚਾਰ
ਉਸੈਨੂੰ ॥੧੨॥ ਸੀਨ ਸੇਖ ਮਜਨਨ ਰਖ ਮੁਈਏ ਸਾਤੁ ਆਪੁ
ਜੇ ਦਾ ਰਖ ਦਿਲ ਮੁਈਏ ਲੋਕੂ ਆਸਕਾਂ ਦਾਨੰ ਤੁ ਚਰਖ ਮੁਈ
ਏ ਖੇਲ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਲ ਤੂੰ ਰਖ ਮੁਈਏ ਡੂਬੀ ਸੈਕ ਨੀ ਮੁਰਦੇ
ਰਖ ਮੁਈਏ ਸਿਰ ਪੂਰ ਸੂਲ ਦਾ ਬ੍ਰਿਹੋਂ ਦਾ ਰਖ ਮੁਈਏ ਦਰ
ਡਰਕੇ ਸਬਰੀ ਪੱਖ ਮੁਈਏ ਰਾਮਦਤ ਦਾ ਤੂੰ ਕਰ ਪਖ ਮੁਈਏ
॥੧੩॥ ਸਾਦ ਸਾਟ ਗੀਨ ਭੁਗ ਗੁਰੂ ਲੈਤੇਗੀ ਪਿਆਰੀ ਪਿਆਰੇ ਦੇਖੁ
ਨੀ ਹਾਲ ਨੂੰ ਸਾਲ ਹੋਏ ਤੇਰੀ ਚੇਲੀ ਦੇ ਵਿਚੋ ਦੇ ਕੇਰ ਦਾਂ ਤੂੰ ਜਾਂ
ਖੇਲ ਨੇ ਉਪਰ ਪਿਆਰੀ ਦੇ ਮਲੂਹ ਏ ਔਰੇ ਪਾਹਿਰ ਇਸਕ ਦੀ
ਲਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ਰਲਿ ਆਪੁਨੇ ਨਾਲ ਖਿਲਾਏ ਏ ਰਾਮਦਤ ਦੇ
ਨਾਲ ਬ੍ਰਧਾ ਪਿਆਰੀ ਗੋਲੀ ਏਨੀ ਨੈਨ ਚੰਦਨੁ ਦੇ ਲਾਲ ਹੋਏ ਹਾਂ

ਜਾ ਪਾਜ਼ੂਦ ਜਰਬ ਨਾਏਨੀ ਤੈਂ ਲਦਨੀ ਸੀ ਦੂਰ ਬੈਠਕੇ ਇਬ
ਕਿਓ ਪਦਨੀ ਸੀ। ਕੋਈ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਪਤੀ ਪੜ੍ਹਦਨੀ ਸੀ ਸਖੀ ਦ
ਰ ਪਤੀ ਛਤੀ ਲਦਨੀ ਸੀ। ਸਖੀ ਵਲਕਦੀ ਰੋਗੀ ਪਾਦਨੀ ਸੀ ਪ
ਰੋਗ ਦੀ ਮੌਜ ਦਿਖਾਵਦਨੀ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਲਾਈ ਮਦਤਾਰ ਕੋਲ ਕ
ਵਨੀ ਸੀ ਰਾਮਦਤ ਪਿਆਰੇ ਕੀ ਪਦਨੀ ਸੀ॥੧॥ ਹੋਇ ਇਤਨ
ਬਤੁ ਸਤੁ ਦੀ ਦਤੁ ਰਸੀ ਤੇਰੇ ਅਸ਼ਰ ਉਤਾਰਨ ਪਾਵ ਦੀ ਸੀ।
ਤੇਰੇ ਨੈਨਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਹੈ ਸਾਰਦੀ ਸੀ ਸੀ ਨੇਮ ਕਦੀ ਖਜੂ
ਦੀ ਮਰਦੀ ਸੀ॥ ਧੁਨ ਕਨ ਜਾਂ ਦੇ ਛਨਕਾਰ ਦੀ ਸੀ ਧੁਨ ਕੇਰ
ਸਨ ਸੁਰਤ ਸੰਭਲਦੀ ਸੀ। ਰਾਮਦਤ ਨੈਣਾਂ ਪਿਆਰਾਂ ਪਿਆ
ਗੀ ਏਨੀ ਰਦੀ ਨੂੰ ਸੂਰਤ ਸੰਭਲਦੀ ਸੀ॥੧॥ ਜਿਵੇਂ ਇ ਲਾਲਮ
ਕਰਕੇ ਸਾਥੋਂ ਛਪ ਗਈ ਏ ਮਿਲਣੂ ਪਤ ਮੈਨਾ ਬੁਧਾਂ ਪਿਆਰੀ
ਏਨੀ ਤਰੇ ਇਸ ਮਕਨੇ ਮਰੁ ਬੀ ਮਨੂ ਕੀਤੇ ਕਦੀ ਏਈ ਦੁਆਇ
ਪਿਆਰੀ ਏਨੀ ਏਨੇ ਤੀਰ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਚੀਰ ਗਏ ਤੈਨੂੰ ਖੋਲਨਾ
ਹੀ ਬੁੱਧਾਂ ਪਿਆਰੀ ਏਨੀ ਜ ਦੂਰ ਜਾਲ ਦੇਨੀ ਜਿਗਰ ਉਸਦੇ ਨ
ਰਾਮਦਤ ਨੂੰ ਕਿਓ ਵਿਸਾਰੀ ਏਨੀ॥੧॥ ਜਾਏਨ ਅਜਬ ਦੇਖੀ
ਤੈਂ ਕੀ ਚਾਲ ਪਿਆਰੀ ਤੇਰਾ ਸਾਥ ਰੋਬੀ ਦੇ ਨਾਲੋਂ ਪਿਆਰੀ ਏਤੂਰਨੀ
ਸੂਹੀ ਬਦੇਜੀ ਮੋਲਾਨਾ ਪਿਆਰੀ ਰੱਖੀ ਤਾਨਕੇ ਪ੍ਰੀਤ ਦਲ ਪ
ਯਾਰੀ। ਕਈ ਕੀਤੇ ਤੈਂ ਮਾਰਕੇ ਧਾਇਲ ਪਿਆਰੀ ਤਰੇ ਹੁਸਨ
ਦੇ ਪਏ ਜੰਜਾਲ ਪਿਆਰੀ। ਪੁਰਕੀ ਜੀਏ ਮੇਰਾ ਸੁਲਾਹ
ਹੀ ਰਾਮਦਤ ਦ ਕਲ ਨੂੰ ਪਾਲ ਪਿਆਰੀ॥੧॥ ਜਾਰੀਨ ਗਜਬ
ਕੀਤੋਨੇ ਨੰਤੇ ਰਿਜਾਨੇ ਬੁਧਾਂ ਮਰੁ ਬੀ ਮਨੂ ਨੂੰ ਫੱਟ ਗਏ ਛ
ਲਜਾਤੇ ਗਏ ਪਾਰ ਮੂੰਹੀਏ ਗਰਕਾਰ ਲੋਹੂ ਸਾਰਾਂ ਵਗ ਏ
ਕੋਈ ਰੋਨੀ ਦੇ ਮੂਰਾਨਾਂ ਦਰਸ ਮਾਰੇ ਲਟਕ ਦੇ ਲਟਕ ਦੇ ਪ

ਟ ਗਏ ॥ ਭਾਮਦਤ ਤੇ ਹੋ ਬਧਾਨੈ ਨ ਤਿਥੈ ਮੇਰਾ ਅੇਨ ਕਲੇਸ ਹ
ਮੋਇਆ ਹੈ ॥੧੯॥ ਟੇਢੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸੁਣ ਕੇ ਤ੍ਰਣੀਆਂ ਨੀ ਸਤ੍ਰੇ
ਤ੍ਰਣ ਨੇ ਫਿਰ ਫਸਾਇਆ ਤੇ ॥ ਸੁਖ ਚੰਦਨ ਨੂੰ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਅਨੰਦ ਹੋਵੇ ਸਤ੍ਰੇ
ਦਾ ਰੋਕੇ ਰੋਕ ਬਣਾਇਆ ਤੇ ॥ ਨੈਨ ਬਾਨ ਜਿਨ ਭੌਂਹ ਕਮਾਨ ਤਾਣੀਆਂ
ਨੀਆਂ ਮਿਰਗ ਮੇਰਾ ਮਨ ਧਾਇਆ ਤੇ ॥ ਪਇਆ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਫਾਹੇ ਦੇ ਵਿਚ ਬੇ
ਲੇ ਭਾਮਦਤ ਪਰ ਕਹਿਰ ਕਮਾਇਆ ਤੇ ॥੨੦॥ ਗਾਨ੍ਹ ਕਵਰ ਪ
ਤਨੀਏ ਪਯਾਰੀਏ ਨੀ ਤਨੀ ਗੋਲੀਆ ਸਤੀ ਸੁਣਾਈਏ ਨੀ ॥
ਲੋਇਨ ਭਾਨੀ ਏ ਸਿਆਨੀਏ ਪਯਾਰੀਏ ਨੀ ਰਤਿਆ ਸੀਨੇ ਲ
ਗਾਏਂ ਜਾਂ ਮਟਾਈਏ ਨੀ ॥ ਤਿਥੇ ਨੈਨ ਮਿਰਗਣੀਏ ਟਣੀਏ ਨੀ ਕਾਮ
ਰਤਨੂੰ ਕਿਉਂ ਤੜਫਣੀਏ ਨੀ ॥ ਭਾਮਦਤ ਬਧਾ ਪਯਾਰੀਏ ਨੀ
ਗੋਲ ਸੋਹਣੀਏ ਜਤੂ ਦਾ ਲਹੂ ਪੀ ਲਈਏ ਨੀ ॥੨੧॥ ਗਾਨ੍ਹ
ਗੀਆਂ ਅੱਖੀ ਕਟਾਰੀਆਂ ਨੀ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਸੀਨੇ ਕਢ ਮਾਰੀਆਂ ਨੀ ਪ
ਲਹੂ ਪੀਂਦੀ ਜਦ ਫੁਟ ਨ ਤ੍ਰਗਾਰੀਆਂ ਨੀ ਕਰੋ ਆਸਕੇ ਮੇਰੀਆਂ ਕ
ਗੇਜ ਨੀ ॥ ਹੋਰੁ ਪਯਾਰੀ ਜਾਂ ਸਤ੍ਰ ਸ੍ਰਗਾਰੀਆਂ ਨੀ ਸੁਣ ਕੇ ਦੇ ਤ੍ਰਣੀ
ਆ ਤਜਿਆਨੀਏ ॥ ਭਟਕੇ ਨਾਲੀਆਂ ਟੇਢੀਆਂ ਪਯਾਰੀਏ ਨ
ਭਾਮਦਤ ਬਗੀ ਚੰਚਲ ਹਾਰੀਆਂ ਨੀ ॥੨੨॥ ਗਾਨ੍ਹ ਰੰਗੀਏ ਨੀ ਚਿ
ਤਿ ਚੋਰੀਏ ਨੀ ਸੀਨੇ ਲਾਇ ਬਧਾ ਸਾਬੁ ਟਾਲੀਏ ਨੀ ॥ ਨਾਲ ਅੰ
ਜਨੀ ਤੈਨੂੰ ਨਿਹੋਰੀਏ ਨੀ ਗਮ ਗਮ ਕੇ ਪਾਸ ਬਹਾਲੀਏ ਨੀ ॥ ਰ
ਸ ਰੰਗ ਅਨੰਦ ਦੀਏ ਪੋਰੀਏ ਨੀ ਪ੍ਰੇਮ ਪਯਾਲੜਾ ਪੂਰ ਪਿ
ਯਾਲੀਏ ਨੀ ॥ ਭਾਮਦਤ ਪਿਆਰੀ ਬੈਸ ਕਸੋਰੀਏ ਨੀ ॥ ਪ੍ਰੇਮ
ਪਯਾਲਾ ਪਿਯਾਈਏ ਨੀ ॥੨੩॥ ਗਾਲ਼ਾ ਮਲੂਕ ਤਾਂ ਦੇਖ ਹਰ
ਖ ਹੋਇਆ ਜਰ ਸੁਕ ਨੰਗੀ ਏਸ ਗਲ ਅੰਦਾਸੀ ਨੇ ਲਾਇ
ਲੇਗਾਇ ਤੇ ਤਾਏ ਮੁਏ ਅਪ ਬੈਠੀ ਹੈ ਜਾਇ ਸਹਬ ਅਦਿ

ਦੂਜੇ ਦੇਖ੍ਰ ਮਦਲੀ ਸਦਲੀ ਨੁ ਬੁੱਧਾਂ ਹੋਈ ਉੱਤਰਦਲੀ ਸਾਲੁ
ਅੰਧ੍ਰਾ ਨਗ੍ਰ ਸਣ ਗੋਣਾਤ੍ਰਨਂ ਧੀਰ੍ਰ ਛਤ੍ਰੀ ਰਾਮਦਤਾ ਗੀਜਾ
ਸੀਨ੍ਰਾ ਹਲ ਅਦ੍ਰਾਾ ੨ ਸਾਮੀ ਅਮੁਖਨੂੰ ਦੁਖਨੂੰ ਦਸਮੂ ਈਏ
ਅਵੇ ਸੁਖਨੂ ਦੁਖਨੂ ਹਲ ਮੇਰਾ ਸ੍ਰੁਤ ਮਾਲ੍ਰਿਯਾਜ ਸੰਲਾ ਆ
ਸੁਖ੍ਰਿ ਹੈਂਤ੍ਰਾ ਤ੍ਰਲਿਯਾ ਰਾਲਿਯਾ ਹਲ ਮੇਰਾ ਅੰਖੀਂ ਰਹੀਆਂ
ਤ੍ਰਗੀਯਾ ਪ੍ਯਾਰੀਏ ਨੀਸੀ ਨਗੀਯਾਂ ਖੰਡ ਤ੍ਰਾ ਘ੍ਰਤ ਮੇਰਾ ॥
ਫਜਾਲ ਤੇਦੇ ਨਗ੍ਰ ਫਲ ਬੈਠਾ ਅਣ ਕਹੋਇ ਹਿ ਸ੍ਰਾਲ੍ਰ ਮੇਰ
੨ ਪਾਨ੍ਰਿ ਨਬ ਸੇਹੇ ਭੂਤ੍ਰ ਸੁਾਇਨੇ ਦਾਹਬ ਮੋਹੇ ਲੀਯਾਂ ਜੁਲਫ
ਲੀਯਾਂ ਨੀ ਅਛਲੀ ਨਕ ਫੁਲਕ ਬਸਕ ਮਾਨੇ ਛਬ ਦਲੀਅ
ਜੇ ਨਗ੍ਰ ਆਖੀਯਾਂ ਨੀ ਯਾਲੇ ਹਤ੍ਰਾ ਨਿਹਾਰ ਦਿਹਾ ਰਕਣ ਦਾਰੇ
ਨੀ ਲੋਤ੍ਰ ਉਛਲੀਯਾਂ ਪਿਆਰੀਯਾਂ ਨੀ ॥ ਰਾਮਦਤ ਬੁਧਾ ਪੈਰੀ
ਪਏ ਛੋਨੋ ਸਨ੍ਰ ਅਰਲੇ ਸੋਹਨੀ ਚਾਲੀਆ ਨੀ ॥ ਵਾਦ ਉਦ
ਸ੍ਰੁ ਪਾਂਦੇ ਦੇਖ ਕਰ ਹੇ ਹਤ੍ਰ ਮੰਨਿਆ ਸਕ ਅਸੀ ਅਕ ਰਹੇ ਦੇਖ
ਸਨ ਤ੍ਰਸਤ੍ਰ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਮੁਖ੍ਰ ਬੁਧਾਂ ਦਾ ਦੇਖਕੇ ਥੱਕ ਰਹੇ
ਸਾਨੂੰ ਦੇਖ੍ਰ ਕਿਸੇ ਮੁਖਨੂੰ ਢਕ ਰਹੇ ਬੁਧਾਂ ਇਸ ਕਦੇ ਨਾਲ
ਭ੍ਰੀ ਪਕ ਰਹੇ ਰਾਤ੍ਰ ਜਦ ਨੇ ਯਾਰ੍ਰ ਨੂੰ ਤਕ ਰਹੇ ਰਾਮਦਤਾ ॥
ਛੇ ਪਿਆਰੀ ਥੱਕ ਰਹੇ ੨ ਹੋਤ ਸਕੇ ਸਕੇ ਦਸਕੇ ਨੂੰ
ਦੇਖ੍ਰ ਖ ਸਕੇ ਨ ਸਕੇ ਦੂਰ ਗਈ ਓਹਿ ਅਨਮਾਰਕੇ
ਛਤ੍ਰ ਕੇਗੀ ਗਏ ਪਾਰਕੇ ਬੁਧਾਂ ਗਲਾਬ੍ਰ ਕੋਈ ਭ੍ਰਤ ਗਈ
ਓ ਬੁਧਾ ਪਿਆਰੀ ਬੋਲ ਅਮੋਲ ਮੌਲ ਲੀ
ਨੇ ਲਾਲ ਨੇ ਨਕ ਪੋਲ ਦੇਖੂ ਰਗਈ ਓਹ ਰਾਮਦਤ
ਹਜਾਰੇ ਨਾਦੂ ਤਦੇ ਬੁਧਾ ਪਗੀ ਨੂੰ ਤ੍ਰਕ ਬਾ ਪੂਰਨ
ਸੀ ॥ ੨ ਯਾ ਲਾਮ ਕਾਲ ਭ੍ਰਾਲ ਪ੍ਰਾ ਦਾਲ ਸੂਹੇ ਦ

ਠ ਸਲਭ ਸਾਲ ਭੁ ਪਾਈਏਜੀ। ਾਨੈ ਨਥ ਨਥਮਨਕੇਤਾਨ
ਭ੍ਰੈ ਜੇਵੇਲਸਾਨ ਨੰਜਨਗੁਟਾਈਏਜੀ। ਭ੍ਰਧਾਂ ਪਿਯਾਰੀ
ਫੀਲ ਚਾਲ ਸੁਭਾਲੁ ਭੁ ਸਾਲ ਬਾਂਕੀ ਦੇਖ਼ਾਲ — ਕਲਾਬੁ
ਤਾਈਏਜੀ। ਭ੍ਰਧਾ ਪਯਾਰੀਏਜੀ ਸਭ ਗੋਲੀਏਜੀ ਬੀਬੁ
ਪਾਨ ਰਾਮਦਤ ਆਖ ਸੁਣਾਈਏਜੀ।੨੯। ਅਲਫ਼ਆ
ਈ ਪਯਾਰੀ ਗੋਲੀ ਸਖ ਲਿਆਏ ਕੈਨ ਲਵਾਈਏਜੀ ਸੁਖ
ਪਾਈਏਜੀ। ਸੁਤ ਆਪਾਈ ਪਿਯਾਰੀਏ ਗੋਲੀਏਜੀ ਨੈਨ
ਲਵਾਈਏ ਭੂਖ਼ਗਾਹੁ ਸਿੰਗਾਰੁ ਬਨਾਈਏਜੀ। ਪਾਨਖ਼
ਈਏ ਮਜਾ ਦਿਖਾਈਏਜੀ ਛੇਜ ਫੁਲ ਪਛੇ ਆ ਬਿਛਾਈ
ਏਜੀ ਛਤੀ ਪਿਆਰੀ ਦੀ — ਲਾਈਏ ਸਖ ਗੋਲੀ
ਤੇਦੇ ਰਾਮਦਤ ਜੋਗੁ ਮਿਲਾਈਏਜੀ।੩੦। ਜੇਜਾਗੁ ਪਿ
ਯਾਰੇ ਪਿਯਾਰੀ ਗੋਲੀਏ — ਪਾਰਿਲੇ ਜੋਤੁ ਲਾਇਕੇ ਲੁ
ਨੰ ਪੀਵੀਏਜੀ। ਛਤ੍ਰ ਮਗਰੇ ਜੀਜਾਭੁ ਪਿਯਾਰੀਏ ਗੋ
ਲੀ ਸਖ ਤੁਸੀਂ ਪਯਾਰੇ ਨੂੰ ਮਨਾਈਏਜੀ। ਭ੍ਰਧਾਂ ਪਿਯਾਰੀ
ਸੁਭਾਂ ਪਿਯਾਰੀਏ — ਗੁਲਾਬੇ ਗੋਲੀ ਜਬਰਪੇਨਾਰਿ
ਸੰ ਬਣੀਏਜੀ। ਰਾਮਦਤ ਨਾਲ ਸੁਲਾ ਕਰਲੈ ਪਿਯਾਰੀ
ਗੋਲੀ ਸਖ ਤੇਰੇ ਕਰਮ ਵਾਲੀਏਜੀ।੩੧।
।ਇਤਿ ਸੀਹਰਫ਼ੀ ਕ੍ਰਿਤਿ ਕਵਿ ਰਾਮਦਤ ਕੀ ਸੰਪੂ
ਰਣ।੩੧। ।ਸਮਾਪਤ। ਰਾਧਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ।

राम राम राम ॥ केसो रायजी विस्नजी ॥

॥ श्रीराधा कृष्न ॥

੯੧

ਸੀਹਰਫੀ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਦੂਜੀ
ਸੀਹਰਫੀ ਰਾਮਦਤ ਪਿਆਰੇ ਅਤੇ ਬੁਧਾਂ ਕੀ ਲਿਖਯਤੇ॥ ਅਲ
ਫ ਏਹੁ ਅਜ ਬਹਾਰ ਹੁਸਨ ਤੇਰਾ ਬੂਬਾ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਅਤੇ ਜੁਲਫਾਂ ਦਾ
ਕੀਤੇ ਰਮਸਤਕ ਦੀ ਜੋਤ ਬਣ ਰਹੀ ਰੂਪ ਵਰਗ ਸਕਾ
ਹੁਦਨੀ ਅੱਖੀਂ ਤੇਰੀ ਅਸੂਲ ਜਬਾ ਕੁਸੁਵਾਣ ਮਖ ਚਮਕਦਾ
ਰਾਸਾਹਿਬ ਕਦਮਾਂ ਰਾਮਦਤ ਆਖੇ ਬੁਧਾਂ ਪਿਆਰੀਏ ਨੀ ਰੇਣ
ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਲਬ ਗੁਲਾਬ ਦਾ ਨੀ॥੧॥ ਬੇ ਬਹੁਤ ਨੰਗ ਹੁਸਨ ਦਾ ਮਾਣ
ਕਰੀਏ ਖੁਸ਼ਬੋਸ ਕੇ ਤੂੰ ਭੁਲਾ ਦਿਦਾਰ ਦੇਈਏ॥ ਜੋ ਕੋਈ ਨਾਲ ਨੂੰ
ਪਿਆਰੂ ਦੇ ਗਲ ਪੁਛੇ ਤਿਸਨੂੰ ਹਸਕੇ ਆਇ ਜਵਾਬ ਦੇਈਏ
ਘਰ ਆਇਆਂ ਤੇ ਮੁਖ ਨ ਮੋੜੀਏ ਨੀ ਹੱਥੀ ਆਪਣੀ ਜਾਮ
ਸ਼ਰਾਬ ਦੇਈਏ॥ ਰਾਮਦਤ ਆਖੇ ਬੁਧਾਂ ਪਿਆਰੀਏ ਨੀ ਆ
ਸ਼ਕਾਂ ਕੋ ਮੰਨ ਗੋਲੀ ਗੁਲਾਬ ਦੇਈਏ॥੨॥ ਤੇ ਤਿਖੇ ਨੈਨ
ਨਕਾਬ ਤੇਰੇ ਜੇਹੜੇ ਮੁਢਤ ਗਗੀ ਬੰਨ੍ਹ ਟਟ ਦੇਨੀ ਜਾਰ ਤਰਸ
ਨਾਗੀ ਇਨਾਂ ਜਾਲਮਾਂ ਨੂੰ ਭੇਤ ਮਾਰਨੇ ਮੁਲਨ ਮੰਗ ਦੇਨੀ ਲ
ਖਲਖ ਨਿਜਾਮਤਾਂ ਜਰਾ ਚਿਤ ਆ ਸਬਾਈ ਹਿਨਾ ਮੁੰਡੂ ਪਾਖ
ਟਦੇਨੀ॥ ਰਾਮਦਤ ਆਖੇ ਬੁਧਾਂ ਪਿਆਰੀਏ ਨੀ ਹੱਤੂ ਕੰਮ ਜਾ
ਨ ਦੇਖਟ ਦੇਨੀ॥੩॥ ਸੇ ਸਾਬਤੀ ਰੱਖ ਪ੍ਰੀਤ ਮੂਈਏ ਇਨਾ
ਆਸ਼ਕਾਂ ਦਲਾ ਪੀਆਨ ਕੀਜੇ ਅਜ ਕਬਦਾ ਰੂਪ ਮੇਹਮਾਨ ਤੇ
ਰਾਇ ਸਰੂਪ ਦਾ ਨਾਹਿ ਗੁਮਾਨ ਕੀਜੇ॥ ਜਿਟੂ ਲਾਇ ਲਈਏ
ਤਿਦੇ ਬਾਈਏ ਨੀ ਨਾਲੁ ਆਸ਼ਕਾਂ ਨਾਹਿ ਗੁਮਾਨ ਕੀਜੇ॥ ਰਾ
ਮਦਤ ਬੁਧਾਂ ਤੈਨੂੰ ਆਖਦਾ ਏ ਇਕ ਨਜਰ ਆਸ਼ਕਾਂ ਦਲਾ ਪੀਆ
ਨ ਕੀਜੇ॥੪॥ ਜੀਮ ਜੋਬਨ ਦਾ ਰਾਮਦਤ ਪਾਸ ਤੇਰੇ

ਸਜੋਬਨ ਨੂੰ ਮੁਫਤ ਗੁਵਾਇ ਨਾਹੀ ਲੱਖੀਂ ਖਰਚਿਆਂ ਹੱਥ
ਆਂਵਦਾਈ ਗਲੀ ਕੂਚਿਆਂ ਵਿਚ ਰੁਲਾਇ ਨਾਹੀ ਹੋਤੂ ਲੋਕ
ਕੀਕਣ ਪੁਛਨ ਦੇਨੂੰ ਇਨਾਂ ਨਾਲ ਤੂੰ ਨੇਹੁ ਲਗਾਇ ਨਾਹੀ ॥ਸ
ਮਦਤ ਤੈਨੂੰ ਬੁਧਾਂ ਆਖਦਾ ਹੀ ਏਨਾਂ ਆਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਤਰਸਾਇ ਨਾਂ
ਹੀ ॥੫॥ ॥ਹੁਸਨ ਤੇਰਾ ਫੁਲ ਗੁਲਾਬ ਦਾ ਨੀ ਤੇਰੇ ਗੋਰੇ
ਲਾਲ ਅਨਾਰ ਮੁਈਏ ॥ਅਖਾਂ ਨਰਗਸਾਂ ਜੇਹੀਆਂ ਸੋਹੀਆਂ
ਨੀ ਰੂਪ ਤੇਰੇ ਦੀ ਅਜਬ ਬਹਾਰ ਮੁਈਏ ॥ਜਿਧਾ ਸਰੂ ਸਮਾਨ
ਹੈ ਕਦ ਤੇਰਾ ਜੁਲਫਾਂ ਲਟਕ ਦੀਆਂ ਲਖ ਹਜਾਰ ਮੁਈਏ ॥ਰ
ਮਦਤ ਆਖੇ ਬੁਧਾਂ ਪਿਆਰੀਏ ਨੀ ਖੁਸ਼ ਖੇਲਕੇ ਦੇਹੁ ਦੀਦਾ
ਰ ਮੁਈਏ ॥੬॥ ॥ਖੂਬ ਬਨੇ ਹੁਸਨ ਜਮਾਲ ਤੇਰਾ ਭੁ
ਖਾਂ ਨੀ ਅਵਦਾ ਕੋਈ ਸੁਮਾਰ ਮੁਈਏ ॥ਲਖ ਮਰਨ ਨੀ ਸੋਦਾ
ਈ ਯਾਰ ਤੇਰੇ ਮਖੋਗੀਰੇ ਦਾਰ ਮਕਾਰ ਮੁਈਏ ॥ਕਿਨ
ਵਾਲੀਆਂ ਜਬਨ ਝੁਲੀਆਂ ਨੀ ਬਾਂਹੀ ਚੂੜੀਆਂ ਦਾ ਛਣਕਾਰ
ਮੁਈਏ ॥ਰਮਦਤ ਤੈਨੂੰ ਬੁਧਾਂ ਆਖਦਾਈ ਆਸ਼ਕ ਮਾਰਨੇ
ਲਾਏ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਮੁਈਏ ॥੭॥ ॥ਦਾਖਲ ਦਰਦ ਨਾਹੀ ਬੁਧ
॥ਪਿਆਰੀਏ ਨੀ ਨਾਹੀਂ ਆਸ਼ਕਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਤੇਰਾ ॥ਦਿਨਾਂ
ਤ ਜੁਆਨੀ ਦੀ ਲਾਹ ਕੇ ਮੁਈਏ ਆਪੇ ਦੇਖਾਂਗੇ ਇਹੁ ਮੇਹਮਾ
ਨ ਤੇਰਾ ॥ਇਹ ਹੁਸਨ ਤੇ ਸਦਾ ਬਹਾਰ ਨਾਹੀ ਕਿਸੇ ਰੋਜ ਦਾ ਏ
ਹੁ ਗੁਮਾਨ ਤੇਰਾ ॥ਰਮਦਤ ਬੁਧਾਂ ਮੁਖ ਮੋੜ ਨਾਂਹੀ ਅਸੀਂ ਤੂੰ
ਹਾਂ ਦੇਖਕੇ ਜੀਂਵਤੇ ਹਾਂ ॥੮॥ ॥ਜ਼ਾਲਮ ਜ਼ਰਾ ਨਾਂ ਅਸਾਂ ਵੱਲ
ਦੇਖ ਮੁਈਏ ਮਤ ਆਹ ਪਏ ਦੁਖਿਆਰਿਆਂ ਦੀ ॥ਤੈਨੂੰ ਦੇਖ
ਕੇ ਮੁਲਕ ਨਿਹਾਲ ਹੁੰਦੇ ਬੁਧਾਂ ਗੱਲ ਸੁਣ ਗਰੀਬ ਤਤਿਆਰਿਆਂ
ਦੀ ॥ਸਾਡੇ ਸੈਨ ਦਾ ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਮੁਈਏ ਕਾਈ ਪੁਤਰ ਦੀ

ਤਿਆਰੀਆਂ ਦੀ। ਰਾਮਦੱਤ ਬੰਧਾ ਪਿਆਰੀਏ ਨੀ ਛੱਨ ਗੁਮਾਨ
ਸੁਗੰਧ ਪਿਆਰੇ ਮੁਸ਼ਕਾਂ ਦੀ।੯॥ ।ਰੋਗ ਜੀ ਰੱਖੀ ਦਿਲ ਆ
ਸ਼ਕਾਂ ਦਾ ਤਰਾਇਆ ਹੈ ਹੈ ਬਹੁਤ ਅਸ਼ਨ ਮੂੰਈਏ ਭੁਟੇਂ ਜਾਨਨ
ਜਨ ਤੂੰ ਆਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਅਸਾਂ ਤ੍ਰਹੁੰ ਦੇਨਾਲ ਹੈ ਮਣ ਮੂੰਈਏ ਤ੍ਰਿ
ਗਾਇ ਸਕ ਲਗਾ ਸਾਨੂੰ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਕਿਤੇ ਹਾਰ ਨਾਂ ਵਲ ਧਿਆਨ
ਮੂੰਈਏ। ਰਾਮਦੱਤ ਪਿਆਰ ਤੈਨੂੰ ਆਖਦਾ ਈ ਬੁਧਾ ਆਸ਼ਕ
ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਮੂੰਈਏ।੧੦॥ ।ਜੇਜੇ ਰਬੀ ਤ੍ਰਿਆ ਸਾਂ
ਨਾਲ ਮੂੰਈਏ ਦਿਖਲਾਇਕੇ ਆਪਨਾ ਰੂਪ ਸਜਾ। ਨਕ ਮੋਰਨੀ
ਸੋਹਦੀ ਬੁਧਾਂ ਤੇਰੇ ਮਥੇ ਬਿੰਦਲੀ ਚਮਕਦੀ ਵੰਗ ਤਬਾ। ਦੇਖ
ਅੱਗ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਭੜਕ ਲੱਗੀ ਕਿ ਪਟ ਕਿ ਧਾਇ ਮਰਦਾ ਬਨ ਤ੍ਰਾ
ਰਾ। ਰਾਮਦੱਤ ਆਖੇ ਬੁਧਾਂ ਪਿਆਰੀਏ ਨੀ ਕਿਨ ਦਾਸਿ ਜਾਇ ਇਕ
ਰਾਤ੍ਰ ਸਜਾ।੧੧॥ ।ਸੀਨ ਸੋਹਨਾਂ ਰੰਗ੍ਰ ਗੁਲਾਬ ਤੇਰਾ ਆ
ਸਕ ਦੇਖਦਾ ਬੁਧਾਂ ਦਾ ਰੰਗ੍ਰ ਮਗਾ। ਤੇਰੀਆਂ ਜੁਲਫਾਂ ਦੇ ਨਾਗ੍ਰ
ਅਵੱਲੜੇ ਨੀ ਗਾਹਿ ਜਾਂਦਿਆਂ ਮਾਰ ਦੇ ਡੰਗ੍ਰ ਭਰਾ। ਨਕ ਨੱਥ ਸੋ
ਹੇ ਮੱਥੇ ਟਿਕਾ ਸੋਹੇ ਜਿਵੇਂ ਚੰਦ ਦੇ ਮੁਢ ਅਕਾਸ ਤਾਰਾ। ਬੁਧਾਂ
ਅਖੀਆਂ ਬਲਨ ਮਸਾਲ ਵਾਂਗੂੰ ਰਾਮਦੱਤ ਜਿਨ ਮੋਹਿਆ ਜਗ
ਨਸਾਰਾ।੧੨॥ ।ਸੀਨ ਸੋਹੁ ਜਹਾਨ ਦੇ ਵਿਚ ਪਿਆਰਾ ਮੈ
ਖ਼ੋਸ ਸੁਨ ਬੁਧਾਂ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਦੇ ਵੀਏ। ਜੇਹੜਾ ਦੇਖਨੇ ਦੀ ਕਿ
ਵਿਚ ਭਖੇ ਘੁੰਡ ਚੁਕ ਕੇ ਤੁਰਤ ਦੀਦਾਰ ਦੇਵੀਏ। ਸੋਕਨਾ
ਲ ਜੇਹੜਾ ਤੈਨੂੰ ਗਲ ਪੁਛੇ ਨਾਲ ਮੇਹਰ ਦੇ ਉਨੂੰ ਜੁਵਾਬ ਦੇਵੀਏ।
ਰਾਮਦੱਤ ਆਸ਼ਕ ਦੀ ਓਗਾਨੇ ਸਦਾ ਸੁਖ ਦੇ ਸਮਝ ਬੁਧਾਂ ਨੀ
ਗੁਲਾਬ ਦੇਵੀਏ।੧੩॥ ।ਅਜ ਸੂਰਤ ਬਨਤ ਅਨੂਪ ਤੇਰੀ ਗੋ
ਰਬਿ ਹੈ ਲਾਲ ਬਨਤ ਮੂੰਈਏ। ਨਗਰੀ ਜਾਪਦੀ ਰੂਪ ਸੁਹਾਏ

ਠਗੀ ਜਿਤੇਹੁ ਸਨੇਦੀ ਅਜਬ ਬਹਾਰੁ ਮੂਈਏ ਤ੍ਰੇਰੇ ਮੁਖ
ਪਰਦੇ ਦੀ ਜੇ ਤੁਧੇ ਨੂੰ ਭਾਈ ਹਾਰੁ ਸਿੰਗਾਰੁ ਮੂਈਏ ਰਾ
ਮਦਤ ਬੁਧ ਤੇਨੂੰ ਆਖਦਾ ਈ ਤਿਖੇ ਨੈਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨ ਮਾਰੁ ਮਈ
ਏ ॥੧੪॥ ॥ਜਾਦੂ ਜਪ ਤਪ ਕੀਤਾ ਈ ਨੈਨਾਂ ਆਸਕਾਂ ਨੇ ਛੁਰੀ
ਧਰੀ ਦਾ ਰਾਹ ਨੂੰ ਜਾਦੂ ਪੜ੍ਹਤੇਰਾ ॥ਜਿਹੜੇ ਨਾਹ ਬਾਂਤ ਪਾਰ ਵਿਛੋੜੇ ਦੇਨ
ਪਾਇਆ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਮਾਂ ਨੇ ਅਨਘੇਰਾ ॥ਚਿਤ ਮੇਰੇ ਨੂੰ ਕਿਹੋ ਦੀ ਚਾ
ਟਲੇਗੀ ਤੈਂ ਏ ਅਸਕ ਨੇ ਪਾਯਾ ਹੇ ਅਨਘੇਰਾ ॥ਰਾਮਦਤ ਪਿ
ਆਰੇ ਉਮਰ ਗਈ ਬੁਧਾਂ ਹੁਨ ਆਨ ਕੇ ਦੇਖ ਤੂੰ ਹਾਲ ਮੇਰਾ ॥੧੫॥
ਤੇਇ ਤਨਕ ਕੀਤ ਤੇਰੇ ਸੋਕ ਨੇ ਜੀ ਰਾਤੀ ਨੀਂਦ ਆਰਾਮ ਨਾਂ ਆਵਦ
ਈ ॥ਸਾਨੂੰ ਦੁਖਾਂ ਤੇ ਦਰਦਾਂ ਦਾ ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਤੈਨੂੰ ਤੂੰ ਪੁਛਦਾ ਮਾਨ ਸੁਹਾਵ
ਦਾ ਈ ॥ਜੇਹੜਾ ਨਾਹ ਕਰੀ ਨਾਲ ਨੇਹੁ ਲਾਵੇ ਜਾਨ ਆਪਨੀ ਮੁਫਤ
ਗੁਆਵਦਾ ਈ ॥ਰਾਮਦਤ ਪਿਆਰੇ ਹੁਸਨ ਮਾਨ ਬੁਧਾਂ ਕਾਹਿਆ
ਤੇਰੁ ਦਾ ਮੂਲ ਨਹੁੰਦਾ ਈ ॥੧੬॥ ॥ਜੋਇ ਜੁਲਮ ਕਮਾ
ਇਆ ਈ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਨੇਹੁ ਲਾਇਕੇ ਤੋੜ ਨਿਬਾਹਿਆ ਈ ॥ਧੁਰ
ਕੀਤਾ ਈ ਬੁਧਾਂ ਪਿਆਰੀਏ ਨੀ ਨੇਹੁ ਲਾਇਕੇ ਆਸਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜਿਆ
ਈ ॥ਪ੍ਰਾਨ ਸੂਲ ਕਰਨੀ ਪਿਛ ਛੋੜ ਦੇਨਾਂ ਏ ॥ਚਿਤ੍ਰ
ਤੇਰੇ ਮੋਹਨ ਹਾਰਿਆ ਈ ॥ਰਾਮਦਤ ਪਿਆਰੇ ਬੁਧਾਂ ਪਿਆਰੀ
ਏ ਨੀ ਨਬੀ ਆਪਨੀ ਜਾਤ ਉਜਾੜਿ ਛਡੀ ॥੧੭॥ ॥ਅਕ
ਲ ਸਹੂਰ ਤੇ ਹੋਸ ਮੇਰੀ ਬੁਧਾਂ ਤੇਰੇ ਨੈਨਾਂ ਨੇ ਮਾਰ ਗਵਾਈਆ
ਈ ॥ਧੜ ਥੀ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਬਦਲ ਆਏ ਦੁਖਾਂ ਦਰਦਾਂ ਦਾ ਮੀਂਹ ਵ
ਰਸਾਇਆ ਈ ॥ਤੇਰੇ ਹੁਸਨ ਦੇ ਸਮਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਮੀਸਨੂੰ ਦੰਗ
ਪਤੰਗੁ ਜਲਾਇਆ ਈ ॥ਰਾਮਦਤ ਆਖੇ ਬੁਧਾਂ ਪਿਆਰੀ
ਏ ਨੀ ਕੋਲੀ ਜਾਤ ਨਾਲ ਦਗਾ ਕਮਾਇ ॥੧੮॥ਗੋਨ

ਰੀ ਅਤੇ ਦਰਦ ਦਾ ਮੀਂਹ ਵੁਠਾ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੜੀ ਨੂੰ ਜਰਾ ਆਰਾਮ ਨ
ਹੀਆ ਜਰਾ ਤਾਂ ਹੋਈ ਬਿਨਾਸ ਮਦੇ ਜੀਰਣ ਸਾਮ ਹੋਗਿਆ
ਘਰ ਸਾਮ ਨਹੀ ਸ੍ਰੁਧਾਂ ਲਿਖਕੇ ਚਿਠੀਆਂ ਭੇਜੀਆਂ ਮੈਂ ਕੋਈ
ਐਸਾ ਜੁਵਾਬ ਘਲ੍ਹਨਾਂ ਹੀ ਰਾਮਦਤ ਏਹ ਸਕੇ
ਰ ਬ੍ਰਿਹੋਂ ਰੋਗ ਕੀਤਾ ਏਹ ਮਰਕ ਬਮਾਣਨਾਂ ਸੁਖ ਆਸਨਾਂ ਹੀ ਮਦ
ਕੇ ਫੈਜ ਫਿਰਕ ਦੀ ਧਾਈ ਪਈ ਸ੍ਰੁਧਾਂ ਲੁਟਿਆ ਸਭ ਬ੍ਰਿਜ ਨੂੰ
ਸੋਹਣਾ ਆਸ ਬ੍ਰਿਹੋਂ ਦੇ ਬਾਣ ਨੇ ਧੂਮ ਪਾਈ ਬ੍ਰਿਹ ਲੀਆ ਹੈ ਅ
ਰਾਮ ਕਰਕੇ ਨੂੰਣਾ ਜੇਹੜਾ ਸੱਕ ਦੇ ਤੀਰ ਹੈ ਜੇਹੜੇ ਕੀਤੇ ਨਹੀਆਂ ੦
ਵਦਾ ਅਖਰ ਕਰਾਂ ਸ੍ਰੁਧਾਂ ਰਾਮਦਤ ਆਖੇ ਸ੍ਰੁਧਾ ਪਿਆਰੀ
ਏਨੀ ਜਿਨ ਮੋਹਿਆ ਹੈ ਸਭ ਜਹਾਨ ਸਾਰਾ ਦੁਆਰਕਾ
ਸ੍ਰੁ ਰਾਮ ਦਾ ਵਾਂਗ ਗੁਣੀ ਜਾਇਆ ਖੀ ਤੂੰ ਸ੍ਰੁਧਾਂ ਨੂੰ ਹਾਲ ਮੇਰਾ ਨ
ਬਖਿਨ ਮਨੇ ਹੁਣ ਸੇਕ ਦਾ ਜੀ ਆਖੂੰ ਧਾਤੁ ਨੂੰ ਰਾਮੰਦਾ ਹਾਲ
ਮੇਰਾ ਅਜ ਨੂੰ ਵਾਂਗ ਮੇਰੇ ਸੀਨੇ ਦੇ ਤੀਰ ਜੀਆਂ ਏਹ ਸਕ ਲੇਲੀ
ਦੇ ਹੋਇਆ ਹੈ ਹਾਲ ਮੇਰਾ ਰਾਮਦਤ ਤਾਂ ਰੋਗੀ ਹੋਵੇ ਰਤ ਜਾਂ
ਦੀ ਸ੍ਰੁਧਾਂ ਕਦੀ ਅ ਦੇਖ ਵਾਗ ਮੇਰਾ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਦੀ ਦੇਖ
ਸ੍ਰੁਧਾ ਪਿਆਰੀ ਏਨਾ ਬਿਰਹਾ ਮਖੂ ਅਸਾਂ ਵੱਲੋਂ ਮੋੜਿ ਪਾਈ ਪ੍ਰ
ਰਿਸ਼ੀ ਕੇਸ ਦਾ ਕੰਢ ਕਰਾਂ ਤੇ ਰਾਖਿ ਮਦਾਮ ਸਤੋ ਪਿਆਰੀਏ
ਤੋੜ ਪਾਈ ਜਾਣੂ ਨੂੰ ਸ੍ਰੁਧਾਂ ਪਿਆਰੀਏ ਗੋਪੀ ਏਨੀ ਸਾਂਝ
ਸੂੰਹ ਏਹ ਸਾਂਝ ਜੋੜਿ ਪਾਈ ਅਰਤ ਬ੍ਰਿਧਾਂ ਤੇਰੀ
ਵਲ ਧਿਆਨ ਮੇਰਾ ਬ੍ਰਿਹੋਂ ਦੇ ਬਾਣ ਨੇ ਜੋੜਿ ਪਾਈ ॥੧੨
ਸ਼ਾਮ ਲਾਖ ਉਲਾਂਭੜੇ ਜਾਗ ਦੇਨੀ ਸ੍ਰੁਧਾਂ ਏਹ ਮਕ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹ
ਨੰ ਲਾਈ ਏਨੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰ ਗੋਪੀ ਸ੍ਰੁਧਾਂ ਏਕ ਵਾਰ
ਮੁੜ ਵਸਿਤ ਮੁਖ ਨੰ ਗਾਈ ਏਨੀ ਜਨਮ ਮਗੋ ਤਾਂ ਕਦੜੇ

ਹਾਜਰ ਕਰੀਏ ਤੁਰਤੇ ਮਜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਪਾਈਏ ਨੀ ॥ ਰਾਮਦਤ
ਨੇਸ ਮਛਕੇ ਲਾਇ ਬੁਧਾਂ ਜੋਬਰ ਲਈ ਟੋਹ ਉਡ ਨਿਦ੍ਰਾ
ਈ ਏਨੀ ॥੨੩॥ ਜੀ ਮਮੇਹਰ ਦੀ ਨਜਰ ਕਰਾਇਕ
ਦਵੀ ਬੁਧਾਂ ਅਸਾਂ ਦਲ ਤੁਸਾਂ ਦਾ ਹਕ ਮੋਹੋਂਦੇ ॥ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋਤੂੰ ਦਾ ਗੋਸ
ਨ ਜਰਾ ਮੂਲੇ ਅਸਾਂ ਦਲ ਬੁਧਾਂ ਰੋਣੀ ਨਾਲ ਹੋਂਦੇ ॥ ਖੇਲਯਾ
ਰਦੇ ਨਾਮੁ ਤੇ ਜਨ ਦੇਈ ਏਂਚਾ ਹੇਲ ਖਕਰੇ ਨੂੰ ਅਸਾਂ ਹੋਏ
ਰਾਮਦਤ ਆਖੇ ਬੁਧਾਂ ਪਿਆਰੀਏ ਨੀ ਤੇਰੇ ਨੂੰ ਬਿਧਾਤੀ ਰਬ
ਇਸ ਨਾਨ ਹੋਵੇ ॥੨੪॥ ਨੂੰ ਨਨ ਜਬ ਬਦਨ ਬੁਧਾਂ ਪਿ
ਆਰੀਏ ਨੀ ਰੰਗਤ ਰਾਹੇ ਫੁਲ ਗੁਲਾਬ ਦਨੀ ॥ ਨੈਲਨ ਜਦੇ
ਨਾਲ ਤੂੰ ਮਾਨ ਰਖੇ ਵਿਚ ਕੰਮ ਨੂੰ ਕੂਝ ਜੁਦਾ ਬਦਨੀ ॥ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ
ਕਹੋਯਾ ਤੇਰੇ ਏਸ ਕਦਾਂ ਨੀ ਬੁਧਾਂ ਮਾਰਿਯਾ ਹੈ ਸਪਜਾਂ ਬੰਦ
ਨੀ ॥ ਰਾਮਦਤ ਆਖੇ ਬੁਧਾਂ ਪਿਆਰੀਏ ਨੀ ਦੇਖ ਭੁਲਿਆ ਹ
ਰਫ ਕਿਤਾਬ ਦਨੀ ॥੨੫॥ ਵਾਉ ਦਾ ਹੁੰਦੇ ਜੁਸ ਨਦ ਭੂਪਤੇ
ਰਾ ਬੁਧਾਂ ਨਾਲੇ ਚਲ ਹੋਏ ਸ ਉਠ ਰ ਮੂਈਏ ॥ ਤੇਰ ਚਮਕਿਯਾ
ਰੰਗੁ ਬਨਤ ਵੰਗੂੰ ਬਾਜੂ ਬੰਦ ਦੀ ਅਜਬ ਬਹਾਰ ਮੂਈਏ ॥ ਲੱ
ਮਕਰ ਹੈ ਸਰੂ ਸਮਾਨ ਤੇਰਾ ਚਾਲ ਮੋਰ ਹੈ ਤੇਰੀ ਬਹਾਰ ਮੂਈ
ਏ ॥ ਰਾਮਦਤ ਆਖੇ ਬੁਧਾਂ ਪਿਆਰੀਏ ਨੀ ਖਿਚ ਨੈਨਾਂ ਦੇ ਤੀ
ਰ ਨੂੰ ਮਾਰ ਮੂਈਏ ॥੨੬॥ ਤੇਰਾ ਹਾਰ ਸਿੰਗਾਰ ਲਗਾਇ ਬੁ
ਧਾਂ ਅਤਰ ਲੋਇਕੇ ਰਾਮਦਤ ਨੂੰ ਰੰਗ ਦਿਖਾਵਨੀ ਹੈ ॥ ਹੂੰਰਾਂ ਪ
ਰੀਯਾਂ ਦੀ ਤਾਬ ਨਾਂ ਮੂਲ ਛਨੇ ਉਨ੍ਹਦੇ ਪੰਛੀਯਾਂ ਨੂੰ ਚਾਇ ਫਾਹ ਦ
ਨੀ ਹੈ ॥ ਭੁਲਾਂ ਏਸ ਰਾ ਮਿੰਦਰੋ ਵਿਗੁ ਪੇਦੇ ਜਦ ਮੇਲ ਨੂੰ ਤੂੰ
ਬੁਧਾਂ ਜਾਵਨੀ ਹੈ ॥ ਰਾਮਦਤ ਬੁਧਾਂ ਇਕ ਨਜਰ ਦੇਸ ਬਠ
ਨਾਹ ਕਰਕੇ ਜੀ ਸਦੀ ਵਲ ਤੂੰ ਲਿਖਿਆ ਲਗਾਵਨੀ ਹੈ ॥੨੭॥

੧

੧ ਲਾਮ ਲਾਇਕੇ ਨੈਨਾਂ ਦੀ ਚੋਟ ਸਨੂੰ ਬੁਧਾਂ ਤੀਰ ਬਿਓਗ ਵੀ ਤ੍ਰਿਮਾਲੀ
ਹੈ ਵੰਗੂ ਸੋਨੀ ਪਾਇਕੇ ਪਾਈ ਪ੍ਯਾਰੀ ਤੂੰ ਤਾਂ ਹੈ ਸਦੀਵਾ ਲਕੂ
ਬਣਨੀ ਹੈਂ। ਬੁਧਾ ਇਕਦਮ ਓਠਾਇਕੇ ਰਖ ਅੱਗੇ ਦੂਜਿਆਂ
ਰਹੀ ਜਾਨ ਓਰੰਦੀ ਹੈ। ਰਾਮਦਤ ਆਖੇ ਬੁਧਾਂ ਪ੍ਯਾਰੀਏ ਏਨੀ
ਗੋਲੀ ਜਾਲਮ ਜੁਲਮ ਕਮਾਂਵਦੀ ਹੈ।੨। ਧਾ ਅਲਫ ਮਜ
ਗੋਲੀ ਮਲਿਆ ਯਾਰ ਬੁਧਾਂ ਮੈਂ ਤਾਂ ਹਾਰ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਬਨਾਂਵਦੀ ਹੈ
ਦੁਖ ਯਾਰ ਦੇ ਗੋਲੀ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਬੁਧਾਂ ਯਾਰ ਨੂੰ ਰੂਪ ਦਿਖਾਂਵਦੀ
ਹੈ। ਬੁਧਾਂ ਸੁੰਦ੍ਰਾਂ ਪ੍ਯਾਰੀ ਨੀ ਗੋਲੀ ਏਨੀ ਹਸ ਰਸ ਕੇ ਯਾਰ ਮਨਾ
ਵਦੀ ਹੈ। ਰਾਮਦਤ ਆਖ ਸੁਣ ਗੋਲੀ ਏਨੀ ਬੁਧਾਂ ਯਾਰ ਨੂੰ ਠ
ਗੀ ਲਗਾਂਵਦੀ ਹੈ।੨। ਦੀਯੋ ਯਾਰ ਪ੍ਯਾਰ ਜਦ ਆਨ ਮਿਲਿਆ
ਬੁਧਾ ਯਾਰ ਨੂੰ ਖੂਬ ਰੰਗਾਂਵਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਸਗਲ ਜਿਸ ਲਾਇਯਾ
ਗੀ ਏਨੀ ਗੋਲੀ ਸਾਬਸੇ ਯਾਰ ਮਨਾਂਵਦੀ ਹੈ। ਬੁਧਾਂ ਪ੍ਯਾਰੀਏ
ਰੂਪ ਬਨਕੇ ਜੀ ਤੁਰਤ ਯਾਰ ਨੂੰ ਪਾਸ ਬੁਲਾਂਵਦੀ ਹੈ। ਰਾਮਦਤ
ਆਖੇ ਬੁਧਾਂ ਪ੍ਯਾਰੀਏ ਨੀ ਆਪਨਾਂ ਯਾਰ ਹੁਨ ਤੁਰਤ ਮਨਾਂਵਦੀ
ਹੈ।੩। ਬੁਧਾ ਪ੍ਯਾਰੀਏ ਛੇਰ ਪ੍ਰਵਾਹੀਆਂ ਨੀ ਪਾਸ ਯਾਰ ਦੇ ਤੁ
ਨ ਲਚਾਰ ਦੀ ਹੈ। ਬੁਧਾਂ ਪ੍ਯਾਰੀਏ ਨਾਲੇ ਨਗਰ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ
ਨੈਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨੈਨ ਜੋੜਦੀ ਹੈ। ਨਾਲੇ ਪ੍ਯਾਰੀਏ ਚਾਹੇ ਛਾਤੀ
ਲਗਾਨੇ ਨੂੰ ਘੁੰਡ ਖੋਲਕੇ ਖੂਬ ਨਿਹੋਰਦੀ ਹੈ। ਰਾਮਦਤ ਪ੍ਯਾਰੇ
ਬੁਧਾਂ ਆਖਦੀ ਹੈ ਗੋਲੀ ਸਾਬ ਨਿਤ ਮਿਲਨ ਨੂੰ ਲੋੜਦੀ ਹੈ।

"ਵਧਾਕ੍ਰ ਨਗੀ"

ਅਤ ਕਾਮਦੇ ਨਾਲੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਮੇਰਾ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਗਾਵੰਦ
ਤ ਸੁੰਦ੍ਰੀ ਭ੍ਰਾਤ ਭੂੰਦੇ ਪੰਏ ਸਹਾਈ ਮੇਰਾ ਸਾਥੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਹੋਈ
ਸਹਾਇ ਸੁਦਾਮਾ ਸਿੰਘ ਭੂਪ ਧਾਤ ਪ੍ਰਸਾਦ ਵੰਡੇ ਦੁਖ ਹਰਨ
ਵਾਲਾ ਹੈ ਰਾਮ ਸੁਦਾਮਾ ਰਾਮ ਦੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਹੁਤ ਪਸਾਰੇ
ਮਾਣਤੇ ਗੀਦਾ ਅੰਤ ਨਾਂ ਸੁਦਾਮਾ ੩੧॥ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ

ਬੁਧਾਂ ੴ ਪਜਾਰੀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

॥ਦੂਜੀ ਸਿਹਰਫੀ॥ ॥ਅਲਫ ਆਈ ਬੇਦੇਹੁ ਦੀ ਦਸ ਬੁਧਾਂ ਖਿ
ਰ ਜੀਉ ਨੂੰ ਜਨ ਫਸਾਇਆ ਈ॥ ਜਿੰਦੋਂ ਪਿੰਜਰੇ ਵਿਚ ਜਨੂੰਰਟ
ਨੇ ਕੈਰੂੰ ਭੁ ਮੇਰਾ ਖੁਬ ਬਣਾਇਆ ਈ॥ ਛਤ੍ਰੀ ਪਲਕਾਂ ਲਗਾਏ
ਅਲਕ ਮੇਰਾ ਦਿਲੇ ਦੁਖੀਆ ਰਾਮੁ ਨ ਪਾਇਆ ਈ॥ ਰਾਮ ਦਤ ਤੂੰ ਅ
ਦਿਲ ਬਹੁ ਪਾਸ ਮੇਰੇ ਬੁਧਾਂ ਰਾਮ ਨੂੰ ਕਿਓਂ ਭੁਲਾਇਆ ਈ॥੧॥
ਬੇ ਤੂੰ ਤਾਂ ਮੰਨਿ ਦਿਲ ਜਾਨ ਮੇਰੀ ਕਦ ਸਤੁ ਤੇਰਾ ਗੁਲਾਬ ਦਾਈ
ਉ ਸਦੋਂ ਪਾਣੋ ਪਾਸਂ ਕੋਲੋਂ ਪਤਲੋ ਨੀ ਗੋਰਾ ਰੰਗਾ ਜਿਓਂ ਰੰਗ ਮਹਤਾਬ
ਦਾਜੀ॥ ਚੰਦ ਦੇਖ ਉਤੇ ਸਤੂ ਸਗਮ ਸਾਰੂ ਟੇ ਘੁੰਡੇ ਲਾਂ ਦੀ ਸਦੇ
ਖਾਬ ਦਾਜੀ॥ ਰਾਮ ਦਤ ਪੁਜਾਰੇ ਬੁਧਾਂ ਦੇ ਇਸ ਬਾਂਦੀ ਮਸਤਾ
ਬੀਆਂ ਨਸ ਸ਼ਰਾਬ ਦਾਜੀ॥ ਤੇ ਤਰੈ ਖੜੇ ਨੈਨ ਕਟਾਰੀਆਂ ਨੀ

ਇਕੇ ਵਾਰੁ ਜਿਨਾਂ ਮੈਨੂੰ ਫਹਿਆ ਸੀ। ਪਜਣਾਂ ਗਲਈ ਭੂਪਾ
ਤ ਮੇਰੀ ਕਿਤੂ ਵਾਗੂ ਨ ਪੀਤੂ ਕੇ ਸੁਟਿਆ ਸੀ। ਤਰਿਗਾ ਹੋਈ ਬੇਹੋ
ਸ ਨਾਂ ਸੁਧ ਰਹੀਆ। ਵਾਹੁ ਇਸਕ ਦੇ ਅਨਝ ਪਾਇਆ ਸੀ। ਗ
ਮਦ ਤਰੂ ਸੁਲਫੇ ਨੂੰ ਗਟਕਾ ਪਿਆ ਕੀਤਾ ਗੁਲ ਗਲੀ ਮਤੂ ਪਲਾਇ
ਯਾ ਈ। ਤ੍ਰਾਮੇ ਸੈਦਤੂ ਵਿਸੁਦਾਰੂ ਦੇ ਮੁਖ ਨੂੰ ਦੇਰੀ ਦਰਸਨ ਕੀ
ਤਿਆਂ ਭੁਖ ਦਾ ਨਾਸ ਹੋਵੇ। ਰਿਖੇ ਦੁਖ ਦਰਿ ਦ੍ਰਚੀ ਜਾਇਨਾ
ਹੀ ਅਣੇ ਪਹਿਰੂ ਧੁਧਾਂ ਜੇਦੇ ਪਾਸ ਨਾਂ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਜਲੀ ਦਾਂ ਗਮੇ ਨੂੰ ਰ
ਮਤ ਕਾਰੂ ਵਿਸੇ ਸੋਰ ਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਨਾਵੇਂ ਸੁਖ ਸੁਖੇ ਵੇ। ਰਾਮਦਾਂ ਤੂ
ਲਾਇਨ ਯਾਰੂ ਮੈਨੂੰ ਬਧਾ ਕੀਵੇਂ ਵਿਚ ਸਿਸਤੂ ਦੀ ਗਾਸ ਹੋਵੇ। ਗ
ਜੀ ਮਜਿਗਾਰ ਮੇਰ ਕੋਤ੍ਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਟਾਲਾ। ਇਸ ਨਖਪਾਲੂ ਤੇ ਮਾਰਿਪੇ
ਆਇਜੀ ਦੇ। ਗਖੀ ਫਟ ਤੇ ਪੇਯੀ ਯਾਰ ਨੂੰ ਮੁਈਏ ਮਰਨਾਂ ਜੀਓ
ਚਤੇ ਰੋਵੇਂ ਦਾ। ਇਜੀ ਦੇ। ਪਾਹਿਲੇ ਮਾਸ ਨ ਟੋਰੂ ਇਸ ਨ ਕਸਨਾ
ਅਣੀ ਸਮਸੀ ਹੋਇ ਇਦ੍ਰੂ ਦਾਇਜੀ ਦੇ। ਰਾਮਦਾਨੂੰ ਮਾਹਿ ਦਿਸ
ਤੁ ਕਾਵੀ ਸੁਧਾਂ ਮਤ ਯਾਰੂ ਨੂੰ ਦੇਵੇਂ ਤ੍ਰ ਲਾਇ ਜੀਦੇ। ਪਾ ਹੋ ਸਨ
ਤਰੂ ਮਤ੍ਰਾਂ ਨਿਤ ਨਾਗ ਸੈਮਸੀ ਜਾਨ ਤੂੰ ਦਿਲ ਬਰਾਵਾ ਮਤਾ ਈ
ਦਾਂ ਫੁਲਾਂ ਦੇ ਵੇ ਸਤੂ ਮਲਾਇ ਜਾਣਾ ਤੈਨੂੰ ਜਮਾਨ ਤੂੰ ਦਿਲ ਬਰਾਦਾਤੂ
ਈ। ਦਿਨਾਂ ਚੋਦਾਂ ਦਾਇ ਹਿ ਮਹਿਮਾਨ ਜਨੀ ਕਰੀ। ਪਿਆਰਤੂ ਦੇ
ਲਾਬ ਰਵਾਸਤੂ ਈ। ਰਾਮਦਤੀ ਪਯਾਰੇ ਬੁਧਾਂ ਥੋਣ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ
ਦਿਲਬਰ ਵਾਸੂ ਈ। ਫਾਖੋ ਥੋੜ ਪ੍ਰੇਮ ਸੂਰ ਲਗੀ ਤੈਨੂੰ ਕਾਨ
ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਮਾਰ ਵਿ ਮਾਰਿਯਾ ਈ। ਮੈਨੂੰ ਹੋ ਤੂ ਮਕਨਾ ਦੀ ਸੇਪ
ਯਾਗੀ ਅੰਨਾ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਮਾਰਿਯਾ ਈ। ਸਾਨੂੰ ਇਸਕ ਦੀ ਅੱਗ
ਵਿਚ ਜਾਲ ਮੋਨੀ ਹਥੋਂ ਤੇ ਬਰਨੀ ਪੇਨੀ ਤਾਰਿਯੋ ਈ। ਰਾਮਦ
ਤ ਪਯਾਰੇ ਬੁਧ ਪ੍ਰੀਤੂ ਜੇਤੀ ਬਾਜੀ ਨੂੰ ਫੇਤ ਮੈਂ ਹਾਰਿਆ ਈ।

ਦਾਲ ਦਯਾ ਕੀਤਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੁਪਾਂਫਿਜੀਨੂੰ ਸਫਰੀ ਪਾਇਕੇ
ਨੱਸਗਈਆਂ ਇਸ ਤੋਂ ਰਿਛੋੜੇ ਦਾ ਮਤ੍ਰ ਮੈਨੂੰ ਲਾਇਆ ਦਲ
ਨੇਜਿੰਦਰਾਂ ਜਸ ਗਈਆਂ ਸੁਨਾ ਪਿਆਰੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਜੋਰਨਾ ਸੀ ਸੁ
ਪਾਲਨ ਮੇਰੀ ਚਿੰਨੋਂ ਖੱਸਗਈਆਂ ਰਾਮਦੱਤ ਚਨਮ
ਰਬੈ ਪੇਲ੍ਹ ਪਾਈ ਸਦਨ ਘਾਟ ਦ੍ਰੁਿਜਾਂ ਦੀ ਬਰਸਗਾ ਘਰਾਪ
ਜਾਵਾਜੋਗ ਮੇਰੇ ਜੋਜੋ ਆਂਦਰੇ ਹੋਏ ਕੀ ਕਰਾਂ ਬਿਧਾਤਾ ਦਿਆਂ
ਨਜਿੰਦੇ ਅਜ ਪਲਕ ਆਰਾਮ ਆਂਵਦਾ ਇਕਿ ਧਰਕੀਤਾ ਈਰ
ਈਧਿਆਂ ਨਾ ਜਿੰਦੇ ਦਸ੍ਰ ਪਕੜੂਤ ਸਦਾ ਸੁਰੇ ਪਾਸੂਦਾ ਕੀ ਅਤੇ
ਭੂਟਂ ਦੇਖਰੀ ਕਮਾਂ ਨਜਿੰਦੇ ਰਾਮਦੱਤ ਸ੍ਰੁਪਾਤ੍ਰਿਹਥੀ ਮੁਕਾਇ
ਦੇਈ ਹੋਤੂ ਮਸਲਨੰ ਕਰੀ ਗ੍ਰੁਮਨਜਿੰਦੇ। ਦੋ ਰਾਤੀ ਨਖਪਾਲ
ਧ੍ਰੁਪਾਂ ਪਿਯਾ ਰੀ ਦੇਨੀਆਂ ਸਬਕ ਨਾਤੂ ਤੈ ਦਯਾ ਕਮਾਈਆਂ ਈਨਤਿ
ਗਸਕੇ ਮੁਲ੍ਹ ਨੰ ਗਲੇ ਕਦੇ ਮੇਰੇ ਛੋਕਲੇਜੇ ਨੂੰ ਪਾਈਆਂ ਈ।
ਕਾਨ ਭ੍ਰੁਰਕੇ ਅੰਧੀ। ਲਾਈ ਪੇਣ ਬੋਲਦੀ ਨਾ ਸੀ ਨਹੂੰਦਾਨ
ਈ ਰਾਮਦੱਤ ਪਿਯਾਰੇ ਸ੍ਰੁਪਾਂ ਜਨ ਮੇਰੀ ਦੂਰ ਹੋਵੇਂ ਨੰ ਮਨ ਤੂ
ਲਾਇਆ ਈ ॥੧੦॥ ਜੇਜਾਰਾਨ ਕੀ ਰੱਖੀ ਰਤਤਨਾ ਦੇਖੇ ਸਤ੍ਰ
ਮਨ ਦੀ ਕਿ ਸਨੂੰ ਸੁਨਾਵਾਂ ਮੈਂ ਮੋ ਜਿਦੇ ਧਾਰ ਦੂ ਜਾਂਦੀ ਹੋਟ ਸ੍ਰੁਪ
ਕਿਸਨੂੰ ਪੁਟਕੋ ਗਲੇ ਮੇਲਾਵਾਂ ਮੈਂ ਅਧੀਆ
ਨਾਵਾਨ ਕਦੇਨ ਮੈਨੂੰ ਸ੍ਰੁਪਾ ਪ੍ਰਾਰੀਏ ਕਿਨੂੰ ਸੁਨਾਵਾਂ ਮੈਂ
ਰਾਮਦੱਤ ਸ੍ਰੁਪਾਂ ਤੂੰ ਮਾਹਰ ਕੀਤੇ ਕਿਸਨੂੰ ਆਪ ਨੇ ਪਸਮਝਾ
ਵਾਂ ਮੈਂ ॥੧੧॥ ਜਾਨੀ ਨ ਸੇਦ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਮੇਰ ਕਲੇਜਦਾ ਸੀ ਸੁਪ
ਪਯਾਰੇ ਈਆ ਸਰ ਦੀ ਕਾਨੂੰ ਤਾਰੀ ਗਲੇ ਮੇਰੇ ਚੁੰ ਕਿਜਾ ਸਨ
ਵਦਾਇਹੇ ਈ ਸ੍ਰੁਪਾਂ ਨੇ ਨੈਤੇਤੇ ਜਾਗੀ ਜਾਨੀ ਗੀ। ਜੀਨ ਦੂ
ਸ੍ਰਕੇ ਨੀ ਆਰਾਮ ਆਵੇ ਜਾਤੇ ਲੈ ਧਤ ਬੀ ਕਰੀ ਰਕੇ ਕਾਰੀ।

ਰਾਮਦਤ ਪਧਾਰੇ ਹੈ ਸਭ ਨੰ ਕਹੋ ਮੁਲੋ ਕੂੰਕਾਂ ਬਿਚ ਬਜਾਰ ਦੇ
ਮਾਰੂ ਨਾਗੀ ॥੧੨॥ ਸੀਨ ਸੱਕਦ ਸ੍ਰਬਤ ਪਲਾਇਕੇ ਪੁਨ
ਰਲੀ ਕਿਧੋ ਜਾਹਿਰ ਦੇ ਘੋੜਨੇ ਨੂੰ ਪਾਹਿਲੇ ਪਜਾਰੁ ਸੇਤੀ ਗ
ਲਲਾਈ ਲੈਣ ਬੁਧਾਂ ਹੁਨ ਕੀਤਾ ਜੀਉ ਤੋੜਨੇ ਨੂੰ ਐਨੂੰ ਗਲਾਂ
ਦੀ ਫਾਟ ਲਗਾਈ ਦਿਤੀ ਜਗਾ ਦਸ ਜਾਂਈ ਖ੍ਰਦ ਫੋੜਨੇ ਨੂੰ
ਰਾਮਦਤ ਪੈਆ ਗਿ ਤੂੰ ਤੋੜ ਮਖਣ ਰਾਮਦਤ ਦੇ ਫਾਹੁਨੂੰ ਤੋੜਨੇ
ਨੂੰ ॥੧੩॥ ਬਾਦ ਸਬਰੂ ਨਾਹੀ ਅਫਦਾ ਬਾਲਤੋ ਰੋਲਾ ਪਾਇ
ਸਕਨ ਤੇ ਨਸ ਕੈ ਮੋ ਜਾਵੋਂ ਪਜਾ ਵੀ ਦੀ ਗਲ ਮੈ ਫਦਕਸ
ਬਦਲ ਧਾਦ ਕਰਕੇ ਅੰਖੀ ਬਸਦਾ ਮੋ ਵਿਗੂ ਤੇਜ ਤੂ ਟਿਗਉ
ਲਦਾਈ ਪਕੜ ਦਿ ਲਦੀ ਦਾ ਬਚਕ ਜਨ ਮੋ ਰਾਮਦਤ
ਪੈਆ ਰੈ: ਦੀਸ ਕਲਰਿ ਸੂ ਨਾਹੀ ਰੋ ਦੂਰ ਦੀ ਗਸਦਾ ਮੋ ॥
॥੧੪॥ ਲਿਆਦ ਜਰਪ ਠਾਗੀ ਅਜਧਨ ਬੂਪਾ ਰਬਹੁਰੀਸੇ
ਜੇ ਨੂੰ ਗਾਈ ਤਾਂ ਪਾਸ ਅਦਬ ਦੇ ਨਾਲ ਖਦਾਲ ਮੇ ਨੂੰ ਬੋਲਦੇ
ਰ ਠਗੇ ਸੀ ਆਪ ਉਠਿ ਗਏ ਵਿ ਤੇ ਨਲਪ ਪਜੀਏ ਲਾਇਸਿ
ਨੂੰ ਦੇਲਦ ਭੁਸਨ ਦੇ ਲਨੂੰ ਮੁਕਗਟ ਤਿਗਾਂ ਮਦਤ ਸਦਨ
ਸੁ ਤਰੁਖਾਂ ਦਾ ਕੋਰਡੀ ਗੱਲਾਂ ਪੇਛੇ ਮੇਤੋ ਰੂਠ ਗਈ ਸਿ ॥੧੫॥ ਤੇ
ਇਤਫਾਸ ਤਨੀ ਆਇ ਬੁੱਧਾਂ ਨਕੈ ਗੋਲੀ ਗੁਲਾਬ ਦਾ ਕੁਮ
ਇਆਈ ਤੇਲ ਲਗ ਗਈ ਪੰਜਾਂ ਦੇ ਧਾਰ ਦੇਨੂੰ ਰਾਮਦਤ ਨੂੰ ਮੈ
ਭੁਲਾਈ ਦਾਈ ਮੈਨੂੰ ਜਾਹਿਰ ਦਾ ਗਿਲਾ ਸੈਖ ਭਾਦਿਤਾ ਸ੍ਰਬਤ
ਦ ਮਲਦਾ ਫਿਰ ਲਿਆਇਆ ਈ ਰਾਮਦਤ ਪਜਾ ਕੇ ਟੋਈ
ਕੋ ਬੈਠ ਰਹੇ ਔਹਨੇ ਕੀ ਨਬੁਤ ਸਾਇਆ ਈ ॥੧੬॥ ਜੋ ਇ
ਸਾਮਕੀਤਾ ਧਾਸੀ ਪੁਨੀ ਮੇ ਜਨਮ ਹੋਕੇ ਲਭ ਗਵਾਇਆ
ਜੀ ਦੇ ਮੁਖੜ ਲਾਨਣੀ ਚੰਦ ਦਾ ਗੁੱਸਈ ਰਿਹਾ ਮੈ ਰਮਨ ਭਾਈ

ਈ। ਭੁਲਾਖਾਨ ਅਤੇ ਪਾਨ ਜਰਨ ਮੈਨੂੰ ਵਿਲਕੁਧਾਂ ਪਿਆ
ਗੀਏ ਲਾਈਆਂ ਈ। ਰਾਮਦੱਤ ਪਿਆਰੇ ਕੀ ਤੇਰਾ ਕਰਾਰ ਪਿਆ
ਰੀ ਏਨੇ ਪਾੜੂ ਨੂੰ ਮਨੋ ਭੁਲਾਇ ਪਾਈ। ੧੭। ਐਨ ਆਰ ਜ
੭ ਮੇਰੀ ਦੀਦਾਰੂ ਦੀ ਉੱਕ ਵਾਰ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਪਿਆਰੀ ਏ ਥਾਂ ਸਤਾਈ।
ਇਕ ਪਲ ਕਨੰ ਦੇ ਵਿਛ ਲਕ ਮੈਨੂੰ ਗੁਜਾਰਨ ਵਰ੍ਹ ਸਨ ਪਿਆਰੀ
ਏਦਾਂ ਸਤਾਈ। ਪਿਆਰੇ ਨੈਨ ਮੇਰੇ ਤੇਰੇ ਰੂਪ ਦੇ ਸੀ ਕੋਈ ਤਰਸ
ਤੇ ਪਿਆਰੀ ਏ ਦਾ ਸਤਾਈ। ਰਾਮਦੱਤ ਮਟਨ ਦੀ ਘਟਾ ਏ ਰੂਪ
ਪਾਵਰਸਨੀ ਪਿਆਰੀ ਏਦਾ ਸਤਾਈ। ੧੮। ਜੇ ਨੇਰੀਰ ਕਰ
ਕੇ ਜੀ ਦੇ ਦੇਖ ਲੈਂ ਤੇ ਕੇ ਹਸੀ ਗਲ ਪੁੱਛੇ ਅੱਖਾਂ ਦੇਰੀਆਂ ਨੀ ਰ
ਹਿ ਦੀ ਹੋਸ਼ ਨਾਹੀ ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੀ ਗਲਾਂ ਯਾਦ ਆਵ ਤੂੰ ਧਾ
ਤੇ ਰੀਯਾਂ ਨੀ। ਮੇਰੇ ਬੋਲ ਕਬੋਲ ਨਾ ਯਾਦ ਕਰੀਂ ਸੁਣੀ ਕੋਟ ਬਾ
ਲੀਨੀ ਗਾਲਾਂ ਤੇਰੀਯਾਂ ਨੀ। ਰਾਮਦੱਤ ਪਿਆਰੇ ਮਲੀ ਤੂੰ ਇਕ ਟ
ਗੀ ਥੁਧਾਂ ਮੈਨੂੰ ਖਾਲੇ ਤੇਰੀਆਂ ਪੇਰੀਯਾਂ ਨੀ। ੧੯। ਤੇਰੇ ਹਿਕ ਵਿ
ਚ ਪੀਤ ਦੀ ਰੀਤ ਸਾਰੀ ਸੂਰਤ ਦੇ ਜੀਆਂ ਦੀ ਦੇਖ ਲੋਕ ਮੈ
ਨੂੰ ਅੰਗ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਬਾਗ਼ ਵੈਰਾਨ ਹੋਇਆ ਝੜ ਗਏ ਲੀਏ
ਜਿਗਰ ਵਿਚ ਸੋਕ ਮੈਨੇ ਖਟ ਖਗਾਇ ਕੇ ਬਦੀ ਜਨ ਨ
ਨ ਜਦੋਂ ਚੁਬਦੀ ਇ ਸਕ ਦੀ ਨੋਕ ਮੈਨੂੰ। ਰਾਮਦੱਤ ਪਿਆਰੀ
ਦਸਨ ਦਾ ਖਿਆਲ ਹੈ ਆਰਿਜ ਕੀ ਪਤੀਰਾ ਅਹੁਰੇ ਕੇ ਗਾਕ
ਦੇਕੇ ਕਰੇ ਤਿੱਤੇ ਤੂੰ ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਨਾ ਦਿਤਾ ਸੀ ਮੈਨੂੰ ਪ
ਰਏਨੀ। ਦਿਸਾਇ ਸਕ ਦੇ ਦਿਰੋਹ ਸਾਇ ਮੈਨੂੰ ਪਾਇਆ
ਕੇਸ਼ੀ ਦੇ ਵਸਾ ਪਿਆਰੀਏ ਨੀ। ਅਜੇ ਜਾਨ ਲਬਾਂ ਉੱਤੇ ਆ
ਨ ਪਹੁੰਚੀ ਰਈਆ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਲਾਚਾਰ ਪਿਆਰੀਏ ਨੀ
ਰਾਮਦੱਤ ਪਿਆਰੀ ਕਰੀਆਂ ਖੇਡ ਮੇਲਾ ਜਾਨ ਦਿਤੀ ਏ ਵਾ

੨੨
੫੫

ਰ ਪਯਾਰੀਏਨੀ ॥੨੧॥ ਜਗਤ ਗਰਕ ਹੋਵੇਂ ਦੇਰ ਸੋਵਰਦੇ ਮੈ
ਕਿਨੂੰ ਮਿਲੇਗੀ ਬੁਧਾਂ ਦਿਲਦਾਰੁ ਮੈਨੂੰ ॥ ਜਬ ਸੁਨ ਨਾ ਕਿਸੇ
ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸੇਤੀ ਰੰਗ ਲਗਾਨ ਰਗ ਦੇ ਤਾਨ ਮੈਨੂੰ ॥ ਬੀਨੰ ਬੁਧਾਂ
ਦਰਸਤੇ ਤਰਸਦਾ ਮੈ ਸੁਣਦਾਂ ਦਿਸਦਾ ਸਾਹਿਰ ਦੇਰਨੁ ਮੈਨੂੰ ॥ ਬ
ਮਦੇਤੇ ਮਿਲੋ ਪਯਾਰੀ ਇਕ ਵੇਰੀ ਸਬੇ ਮੁਸਕਲ ਹੋਨ ਆਸਾਂ
ਨ ਮੈਨੂੰ ॥੨੨॥ ਜਬ ਮਿਲਾਇ ਵਿਛੋਤੀ ਤੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾਲਾ ਕਿਯਾ ਜਿਨ
ਕਨੂੰ ਹੀਰ ਦਾ ਪਯਾਰੀ ਏਨੀ ॥ ਗਿ ਮਿਲਗਾ ਗੀਜਾ ਤੇਰਜਾ ਜਾਮੇ
ਨੀ ਜਿਦੇ ਗਲੇ ਦਾ ਗੀ ਮਿਲੀ ਪਯਾਰੀ ਏਨੀ ॥ ਪ੍ਰਨੂੰ ਉਸ ਜਬ ਦਾ ਕ
ਟਨਾਂ ਪਯਾਸਨੂੰ ਫਰੌ ਆਦਮੀ ਦਾ ਪਅਰ ਦੇਨੀ ॥ ਰਾਮ ਦੇ ਤ
ਗ ਅਪੁਣੇ ਤੁਲ ਮੋਰ ਬੁਧਾਂ ਦੀ ਲਗਾਇ ਗਲੀ ਪਿਯ
ਰਏਨੀ ॥੨੩॥ ਆਮ ਮਿਤ ਭਣੀ ਮੈਨੂੰ ਯਾਰ ਬਾਝੋਂ ਅਜਨੀ ਵਿ
ਨ ਸੂਤ ਨੇਤ੍ਰ ਵਦਾਈ ॥ ਰਾਤ ਸੁਲਾਂ ਦੇ ਛੇਜੇ ਤੇ ਕਦਨਾਂ ਮੈਂ ਦਿਨ ਕੇ
ਮਦੇ ਵਿਰਵਿਹਾਵੰਦਾਈ ॥ ਵਾਗ ਮਛਲੀ ਦੇ ਪਯਾਰਤ ਵਾਂ ਫਨਾਂ
ਮੈ ਤੇਰਾ ਬਿਹੋਂ ਦਾ ਫਿਕਰ ਸੋੜ ਦਵਾਈ ॥ ਰਾਮਦਤ ਆਪਾਸ
ਮੇਰੇ ਬੁਧਾ ਗੋਲੀ ਦਾਸ ਤ ਰਮੁਦੇ ਨ ਦਵਾਈ ॥੨੪॥ ਜਾਨੂੰ ਮਨ
ਫਨਾਂ ਗੀਏ ਸਾਈ ਸਬ ਅਦੁ ਏਦੇ ਲਾਇਕੇ ਨੇਹੁ ਮੈਂ ਭੁਲੀ
ਆ ॥ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਨੇ ਦਸ ਦੇਵ ਸਕੀਤਾ ॥ ਇਕ ਵਾਰ ਆਰੇ ਬੁਧਾਂ
ਤੁਲ ਪਿਯਾ ॥ ਖਾਨ ਪਾਨ ਦੀ ਗਲ ਨਾ ਯਾਦ ਕਾਈ ਦਰਦੇ ਮੈਂ
ਆਂ ਦੇ ਫੇਟੀ ਦੁਲਾਰ ਹਿਗਾ ॥ ਰਾਮ ਦਤ ਰੋਰਮਨ ਦੀ
ਮੈਂ ਸਬਦੀਏ ਅਜਜੀਹਿ ਮੇਰੇ ਬੁਧਾਂ ਤੁਲ ਗਿਆ ॥੨੫॥ ਦਿਹੁ
ਦ ਮਤ ਰਾਮ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾਈ ਜਲਦੀ ਆਇਕੇ ਬੁਧਾਂ ਮੁਖ
ਦਿਖਾਈ ਮੈਨੂੰ ॥ ਤੇਰੇ ਮਖ ਦੇਖਣੇ ਦੀ ਭੁਖ ਬਮਾਲਹੋਈਸ
ਰਬਤ ਵਾਲੇ ਦੇ ਦੋਈ ਮਿਲਾਈ ਮੈਨੂੰ ॥ ਏਹੋ ਆਖਦੀ ਦਾ

ਤਦਾ ਹਈ ਵੇਲਾ ਸਿਰੋਂ ਮੌਤ ਦੀ ਪਈ ਵਲਾਇ ਮੈਨੂੰ ਰਾਮਦਤ
ਪਿਆਰੀ ਮੈਂ ਦੁਨੀਆਂ ਬ੍ਰਪਾ ਗੋਲੀ ਏਨੀ ਹੂਨ ਮੌਨੇ ਤੂ
ਭਾਈ ਮੈਨੂੰ ॥੨੬॥ ਹੁਕਮ ਕਰਤੇ ਜਤੂ ਜਨਮ ਮੇਰੀ ਨੇ ਤੂਅ
ਵਨਾਈ ਵਿਚ ਤਰਵੇ ਨੀ ਆਪ ਲਛੋੜ ਦੇਓ ਸਗਾਮਨਰੂ ਦ
ਤੂ ਰਖ ਖਿਆਲ ਦਿਲ ਦਾ ਰਦਨੀ ਆਦਿਲ ਰਖਤੂੰ ਯਾਰ ਦਾ
ਪਯਾਰੀ ਏਨੀ ਮੈਂ ਸਮਆਇਆ ਆਈ ਖਾਸ ਬਗਾਰੂ ਦਾਨੀ
ਰਾਮਦਤ ਪਿਆਰੀ ਮਤਲਬ ਸਮਝ ਇਸਦਾ ਕੌ
ਦੀ ਬੁਧਾਂ ਸਰਕਾਰੂ ਹੈ ਨੀ ॥੨੭॥ ਲਾਮਲਖ ਵਿਲਾਸ
ਰੇ ਯਾਰ ਦਿਦੇ ਜਲਦੀ ਮਿਲੀ ਤੂੰ ਬ੍ਰਪਾਰਿਆ ਨਾ ਮੈਨੂੰ ਅ
ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਤੇ ਐਡਾ ਦਿਲ ਗੀਰੂ ਦਯਾਰ ਪਿਆ ਹਸਦਾ ਸੂਰ
ਜੋ ਨਤੈਨੀ ਰਖੀ ਬੁਝ ਪਵਾਹੂ ਨਆ ਸਕਾਂ ਨੇ ਬੁਧਾਂ ਜੀਆ
ਹਦਾ ਮਿਲਿਆ ਨ ਮੈਨੂੰ ਰਾਮਦਤ ਆਖੇ ਬੁਧਾਂ ਪਿਆਰੀ
ਏਨੀ ਸਭੋ ਆਖਦੇ ਯਾ ਖਫਕਾ ਤੈਨੂੰ ॥੨੮॥ ਅਲਹ
ਅਰਜ ਇਕ ਮੇਰੀ ਦੀਦਾਰਦੀ ਹੈ ਜਰੂੰ ਗਰਜ ਮੇਰੀ ਦਿਆ
ਬੋਲ ਤੈਨੂੰ ਜੋ ਕੁਝ ਵਰਤਦੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬੁਧਾਂ ਦਸ
ਛੋਲਕੇ ਸਭੁ ਹਵਾਲ ਤੈਨੂੰ ਛਿੜ ਵੇਲਣ ਹਥ ਨਾ ਆਵ
ਦਾਈ ਵਿਯਾਂ ਯਾਰ ਨੂੰ ਬੁਧਾਂ ਭੁਲਾਈ ਮੈਨੂੰ ਰਾਮਦਤ
ਆਖੇ ਬਖਸ਼ ਲੈ ਤੂੰ ਸਹੁ ਮੇਰਾ ਅਜਾ ਪਾਸ ਨ ਹੀਂਸ
ਦਲੇਰ ਲੀਆ ਨੂੰ ॥੨੯॥ ਦੀ ਜਦ ਯਾਦ ਕਰੀ ਯਾਰ ਨੂੰ ਨਾਹੇ
ਭੁਲੀ ਛੇਤੀ ਆਓ ਪਿਆਰੀ ਏ ਪਾਸ ਮੇਰੇ ਰਾਮਦਤ
ਬੁਧਾਂ ਯਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਦਾ ਰਕਾਹਿਦੇ ਮਰਜਾਨ ਦੇ ਨੀ ਜੋ
ਹੜੇ ਖਾਸ ਮੇਰੇ ਰਿਮਰੇਮ ਧੋਰਾ ਤੇਨੂੰ ੦
ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪੂ

ਸੁਦ੍ਰਾਸ ਮਨਾਂ ।ਨਾਸਦਤ ਜਰ ਰੋਵਣ
ਰਾਮ ਨੈਨਾਸ ਨੇਠਾਂ ਪਆਗੀ ਗੋਲੀ ਵੈਠੋ
ਰਾਮ ਦਾਸ ਬੁਧਾਂ ਪਾਸ ਮੇਠੋ
ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮੋ ।ਰਾਮੇਠੋ। ਰਾਮ ਚੰਦ
ਕ੍ਰਿਸਨਜੀ ੩॥ ਰਾਮ ਕੇਸੋ ਰਾਇ

।ਇਤਿ ਸ੍ਰਿਗਣਦੀ ਕ੍ਰਿਤਿਕਵਿ ਰਾਮਦਤ ਪਿਆਰਾ
ਸੁਣਿਆਰਾ ਅੰਤ੍ਰ ਬੋਧਾਂ ਆਗੀ ਖਤਰਾਣੀ
ਲੀ ਰਾਮ ਅੰਤ੍ਰ ਗੁਲਾਬੋ ਨੈਣਾਂ ਸਮਾਪਤੀ।
ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸਨ ਰਾਮ
ਰਾਮ ਰਾਮ ਸੁਭ ਸੁਭਮ ਸ੍ਰਤੁ। ਰਾਮ ਰਾਮ
ਕ੍ਰਿਸਨਜੀ ਕੇਸੋ ਰਾਇਜੀ

ਰਾਮਜੀ। ਰਾਧਾ ਕ੍ਰਿਸਨਜੀ। ਰਾਮਜੀ। ਸਹਾਏ।
ਮੁਰਲੀਵਾਲੇ। ਅਬਨਾਸੀਜੀ। ਨਰੈਣ ਜੀ।
ਠਾਕੁਰ ਵਾਮਨ ਜੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਸਾ ਜੀ॥=
ਨਰਸਿੰਘ ਜੀ॥ ਸਾਹਿਬ ਰਾਜੇ ਜੀ॥
ਵਰਾਹ ਜੀ॥ ਸਾਹਿਬ ਰਾਜ ਜੀ। ਰਾਮ